

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Mgr. L. S.**
bytem X

proti
žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 118/16, 110 00 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v neumožnění žalobci složení advokátního slibu a v jeho nezapsání do seznamu advokátů vedeného žalovanou

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou domáhal ochrany proti postupu žalované, která jej odmítla zapsat do seznamu advokátů a neumožnila mu složení slibu v termínu 7. 9. 2022. Žalobce je přesvědčen, že splňuje veškeré zákonné podmínky, žalovaná však rozporuje splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

podmínky bezúhonnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (zákon o advokacii).

2. Věc má svůj prvopočátek ve vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů na základě rozhodnutí představenstva žalované z 21. 6. 2022, č. j. P 34/2021-027 (rozhodnutí o vyškrtnutí), které nabylo právní moci dne 29. 7. 2022. Žalobce byl v době od 1. 6. 2019 do 28. 7. 2022 zapsán v seznamu advokátů, k jeho vyškrtnutí došlo z důvodů podle § 8 odst. 1 písm. a) a c) zákona o advokacii. Žalobce byl vyškrtnut, protože byl do něj zapsán, ačkoli nesplňoval podmínku bezúhonnosti, a dále z důvodu, že byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin ohrožující důvěru v řádný výkon advokacie (drogový trestný čin, za nějž byl odsouzen v Rakousku). Žalovaná poté dovozovala, že žalobce nemůže opětovně zapsat do seznamu advokátů dříve, než po uplynutí 5 let od právní moci rozhodnutí o vyškrtnutí. Žalobce v nynější věci toto východisko zpochybnil a opakovaně odmítl, že by kdy byl v Rakousku odsouzen. Poukazoval naopak na to, že v České republice i Rakousku má „čistý“ trestní rejstřík.
3. Soud ve věci rozhoduje již podruhé. Svým rozsudkem z 9. 10. 2023, č. j. 18 A 84/2022 - 167, žalobu zamítl (též první rozsudek). Soud korigoval náhled žalované, že žalobce automaticky nemůže být zapsán po dobu pěti let od právní moci rozhodnutí o vyškrtnutí, ztotožnil se ovšem s tím, že žalobce nesplňuje podmínku bezúhonnosti. Na základě provedeného dokazování uzavřel, že žalobce spáchal drogový trestný čin, za který byl v Rakousku odsouzen. Nic na tom nemění aktuální výpisy či náhledy do opisu z rejstříků trestů, jež žádné informace o odsouzení, stejně jako aktuální evidence v Rakousku, neobsahují. Tato skutečnost neprokazuje, že dříve odsouzen nebyl. Soud v této souvislosti zdůraznil, že bezúhonnost podle zákona o advokacii je širší, než bezúhonnost trestní a nevyčerpává se tak „čistým“ výpisem z rejstříku trestů. Za rozhodující přitom soud nepovažoval vlastní odsouzení (o němž neměl k dispozici bližší podrobnosti), ale postoj žalobce k němu, neboť žalobce odsouzení zatajil v čestném prohlášení vůči žalované a stále jej popírá. Soud se též neztotožnil s údajně nerovným přístupem žalované k žalobci oproti jiným případům advokátů.
4. Ke kasační stížnosti žalobce ovšem Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V rozsudku z 21. 2. 2025, č. j. 8 As 264/2023 - 88 (zrušující rozsudek), potvrdil základní východisko, že „stavovská“ bezúhonnost je širší než pouhá beztrestnost, a proto předložení výpisu z evidence rejstříku trestů, z něhož vyplývá, že žadatel nebyl soudně trestán nebo že byl již dříve uložený trest zahrazen, automaticky neznamená, že je takový žadatel bezúhonný pro výkon advokacie. Aproboval i některé další úvahy zdejšího soudu, v úplnosti se však k jeho závěrům nevyjádřil, neboť dovedl, že se soud dostatečně nevypořádal se všemi námitkami žalobce.
5. K předcházejícímu průběhu řízení, obsahu podání stran i závěrům soudů lze pro stručnost v podrobnostech na oba rozsudky odkázat (jsou dostupné na www.nssoud.cz). Argumentaci žalobce pak soud v nezbytné míře rozvede i níže společně s jejím vypořádáním.

II. Další průběh řízení

6. Po zrušení prvního rozsudku dal soud stranám prostor k vyjádření jejich aktuálních stanovisek a zároveň se rozhodl vyčkat i na závěry NSS v linii přezkumu rozhodnutí o vyškrtnutí (žalobce se totiž i proti němu bránil žalobou, kterou zdejší soud původně rozsudkem z 30. 8. 2023, č. j. 9 A 66/2022 - 205, zamítl), neboť některé tam řešené otázky by mohly být, ač předmětem tohoto řízení není posouzení, zda měl být žalobce vyškrtnut,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vysoce relevantní i pro rozhodnutí v nynější věci. Soud dodává, že rozsudkem z 7. 8. 2025, č. j. 8 As 236/2023 - 84, NSS cit. rozsudek zdejšího soudu rovněž zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

7. K nynější věci žalovaná ve vyjádření z 9. 4. 2025 uvedla, že se skutkový stav od vydání prvního rozsudku nezměnil. Žalovaná setrvává na své argumentaci. NSS ve zrušujícím rozsudku pouze zdůraznil nutnost přesvědčivějšího odůvodnění, zejména pokud jde o zákonnost důkazů – opisů z evidence rejstříku trestů ze dne 4. 3. 2020 a 9. 6. 2021. Žalovaná má za to, že opisy byly získány policií v rámci zákonného prověřování trestních oznámení a jsou jako důkazy použitelné. K opisu z roku 2020 připojila i dopis Policie ČR, který navrhuje provést jako důkaz.
8. Žalobce se nejprve ve vyjádření z 22. 4. 2025 ztotožnil se závěry zrušujícího rozsudku a trval na nařízení jednání. V podání z 5. 9. pak navázal na svou dřívější argumentaci. Opětovně odmítl, že by byl v Rakousku odsouzen. Poukázal na sdělení Krajského policejního ředitelství Vídeň, podle něhož rakouský rejstřík trestů neobsahuje žádné údaje o jeho odsouzení, výpis z rakouského rejstříku trestů a též aktuální výpis z českého rejstříku trestů. Bez existence pravomocného rozsudku pak nelze hodnotit závažnost údajného jednání. Žalobce též argumentoval rozhodovací praxí žalované, kdy v obdobných či závažnějších případech bylo advokátům uloženo pouze mírné kárné opatření (napomenutí či pokuta), a to i v případech pravomocného odsouzení (konkrétně zmínil znovu případy JUDr. K. K., JUDr. J. T. a též případ JUDr. J. M., resp. rozsudek NSS z 13. 2. 2007, č. j. 4 As 7/2006 - 73, č. 1193/2007 Sb. NSS). Navrhl, aby si soud vyžádal příslušné spisy žalované. Znovu upozornil též na případy jiných advokátů, kteří nebyli vyškrtnuti ze seznamu advokátů, přestože jejich trestná činnost souvisela přímo s výkonem advokacie. V kontrastu s tím považuje své vyškrtnutí za nepřiměřené, neboť údajné jednání nebylo prokázáno a nesouviselo s výkonem advokacie. Postoj žalované považuje za rozporný se zásadou předvídatelnosti a legitimního očekávání, jak ji vyjadřuje § 2 odst. 4 správního řádu, jakož i s ústavními principy právní jistoty dle čl. 1 odst. 1 Ústavy a čl. 26 Listiny základních práv a svobod. Odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, která zdůrazňuje nutnost jednotného rozhodování ve skutkově obdobných případech.
9. Žalovaná ve vyjádření z 24. 9. 2025 znovu rozvedla, na základě jakých skutečností dovozuje, že žalobce podmínku bezúhonnosti nesplňuje, s tím, že opakované úmyslné zamlčení odsouzení žalobce podstatně zvýrazňuje absenci bezúhonnosti. K tomu pak doplnila, že i proto nelze izolovaně porovnávat jiné případy a uložená kárná opatření za neoznámení trestního stíhání či pravomocného odsouzení. K jednotlivým žalobcem zmíněným kauzám žalovaná uvedla, že ve věci K 59/2012 advokát ve vyjádření ke kárné žalobě (pro skutek, který byl též důvodem jeho trestního stíhání) uvedl, že na něho bylo podáno trestní oznámení; to považoval za dostatečné (k tomu přiložila kárnou žalobu). Jeho zavinění je tak podstatně slabší než opakované žalobcovo úmyslné zamlčení pravomocného odsouzení. Ve věci K 74/2014 zdůvodnil advokát neoznámení zahájení svého trestního stíhání tím, že celou záležitost považoval ze zcela absurdní a vůbec nepředpokládal, že by v dané situaci mohlo dojít k podání obžaloby, kdy jediným a skutečným důvodem zahájení trestního stíhání proti němu bylo, že řádně plnil své povinnosti advokáta při provádění obhajoby klienta v trestním řízení. Poté, co se dozvěděl o podané obžalobě, si neuvědomil, že neoznámením ČAK došlo k porušení povinností advokáta. K tomu žalovaná dodává, že nakonec byl tento advokát obžaloby pravomocně zproštěn. Závažnost neoznámení tohoto trestního stíhání je tedy rovněž podstatně nižší než jednání žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí sp. zn. P 12/06

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

(advokát K.) je zřejmé, že šlo o specifickou situaci, kdy mj. byl advokát dvakrát zproštěn obžaloby, poškozený uvedl, že advokáta nařkl z vydírání nepravdivě, chtěl být znovu vyslechnut a následně požádal o milost pro tohoto advokáta. Rozhodnutí sp. zn. P 47/16 (advokát T.) neobsahuje odůvodnění, žalovaná nemá možnost se blíže vyjádřit k důvodům, pro něž její představenstvo před osmi a půl roky rozhodlo, že se advokát ze seznamu advokátů nevyškrtává. Dále se žalovaná ztotožnila s původním náhledem soudu, že tato dvě rozhodnutí o nevyškrtnutí nelze považovat za ustálenou rozhodovací praxi představenstva žalované, a dále poukázala na to, že představenstvo naopak v řízeních podle § 8 zákona o advokacii v letech 2017 až 2024 vyškrtnulo ze seznamu advokátů celkem 59 advokátek a advokátů. Vyškrtnutí žalobce tedy není excesem z rozhodovací praxe žalované. Ač souhlasila s názorem zrušujícího rozsudku, že okolnosti posuzované při zápisu do seznamu advokátů, v rámci kárného řízení nebo v řízení o vyškrtnutí advokáta se částečně překrývají, stejně tak je ovšem správný názor zdejšího soudu, že žalovaná při rozhodování o vyškrtnutí ze seznamu advokátů pro pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin a při posuzování podmínky bezúhonnosti žadatele o zápis do seznamu advokátů neřeší zcela srovnatelnou situaci. Rozdíl spočívá zejména v tom, co je základním zákonným kritériem, jež musí žalovaná posuzovat (bezúhonnost žadatele x ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie advokátem). Žadatelé o zápis v převážné většině případů dosud nebyli advokáty a neřádka ani advokátními koncipienty, takže jejich způsobilost vykonávat řádně advokacii bývá obvykle posuzována z jiného pohledu a na základě jiných skutečností než u advokáta, o jehož vyškrtnutí žalovaná rozhoduje. Nad rámec toho žalovaná ve vyjádření polemizovala se závěrem zdejšího soudu stran možnosti žalobce zapsat v zásadě ihned po rozhodnutí o vyškrtnutí. Považovala takový závěr za nerozumný, neproporcionální, na podporu svého postoje poukázala na bod 24 rozsudku NSS z 2. 2. 2024, č. j. 6 As 275/2023 - 19.

10. Ve vyjádření z 29. 9. 2025 žalovaná k další žalobcem poukazované věci K 168/2009 doplnila, že advokátka ve vyjádření ke kárné žalobě (které žalovaná nyní přiložila) popsala, že neměla dostatek prostoru ke splnění své oznamovací povinnosti, neboť skutek, pro který byla stíhána, se stal 2. 7. 2009 a již 20. 7. 2009 byl vydán trestní příkaz. Poté jí bylo zřejmé, že žalovaná je o celé záležitosti informována, neboť vedla řízení o možném vyškrtnutí advokátky. Jednání této advokátky spočívající v neoznámení trestního stíhání v řádu dnů bylo podstatně méně závažné než jednání žalobce, který své pravomocné odsouzení nejen několik let žalované neoznámil, ale opakovaně je v čestném prohlášení zamlčel a dodnes i u soudu tvrdí, že odsouzen nebyl. Již dříve žalovaná uvedla, že jednání advokátky, pro které bylo vedeno trestní řízení, bylo podstatně méně závažné než trestný čin, za který byl odsouzen žalobce.
11. Na ústním jednání konaném dne 8. 10. 2025 strany převážně zopakovaly své postoje. Žalobce poukázal na dobu, jež od vyškrtnutí již uplynula, opětovně odmítl, že by byl v Rakousku odsouzen; nově předložil dříve zmiňované sdělení rakouských orgánů, jež dle něj prokazuje, že ani v minulosti nebyl odsouzen. Soud k důkazu provedl jednak dotaz žalobce z 23. 7. 2024 – Žádost o informaci týkající se osobních údajů, v němž se identifikoval jménem a příjmením, ale též bydlištěm, datem narození, křestními jmény rodičů a v němž žádal o sdělení ohledně zpracování osobních údajů, konkrétně o informaci o všech jeho odsouzeních z trestního rejstříku Rakouské republiky, vč. všech zahlazených odsouzení. V odpovědi z 9. 8. 2024, č. PAD/2024/1481574/01, Zemské policejní ředitelství Vídeň uvedlo, že osoba žalobce není v rejstříku trestů Rakouské republiky zaznamenána. Dále soud dokazoval výpisem z rakouského trestního rejstříku (*Strafregisterbescheinigung*) z 8. 8. 2024,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

neobsahující žádný záznam o odsouzení žalobce, a též aktuálním výpisem z českého rejstříku trestů z 5. 9. 2025 (bez záznamu, a to ani v příloze č. 1 obsahující informace o odsouzení jinými členskými státy EU; k tomu viz níže).

12. Žalovaná taktéž setrvala na svém stanovisku, zdůraznila, že předpokládala, že žalobce již nyní projeví sebereflexi. Soud k důkazu provedl dopis Policie ČR, Krajského ředitelství policie X kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, odboru hospodářské kriminality z 4. 3. 2020, č. j. KRPB-148875-113/TČ-2018-060081-AA, předložený žalovanou a obsahující informaci (poznatek) k žalobci, že *v rámci prověřování trestního oznámení Ing. A. S. na Mgr. J. F. tento uvedl, že v roce 2015 zaměstnal syna oznamovatelky L. S., aby jeho vazebním stíháním nebyla ohrožena jeho budoucí právní praxe. Při prověřování této skutečnosti a pravdivosti tohoto tvrzení policejní orgán zažádal o zhotovení opisu RT L. S., ze kterého vyplývá, že byl pravomocně odsouzen soudem jiného členského státu EU v trestním řízení.* Tento opis byl žalované zaslán přílohou na vědomí, byl však založen a žalovaná se jím bohužel nezabývala, jak u jednání uvedla. Žalobce k tomuto přípisu uvedl, že Mgr. F. porušil svým jednáním mlčenlivost advokáta, neboť žalobce v trestní věci zastupoval jako obhájce. Odmítl též způsob, jakým policie opis žalované zaslala. Dále soud dokazoval výpisem z rejstříku trestů ČR z 5. 9. 2025 a kopií výpisu z rakouského rejstříku trestu z 8. 8. 2024 (podklady neobsahují záznam o odsouzení). K důkazu soud provedl rovněž dva dokumenty zaslané žalovanou, tj. kárnou žalobu z 25. 5. 2012 ve věci K 59/2012 a vyjádření ke kárné žalobě z 9. 2. 2010, sp. zn. K 168/2009 (k jejich obsahu podrobněji níže). Soud dokazoval i článkem ze serveru irozhlas.cz z 30. 1. 2021, s názvem *O možném vyškrtnutí odsouzeného advokáta z kauzy Homolka rozhodne vedení České advokátní komory*, v němž považoval žalobce za důležité vyjádření žalované k rozhodování o vyškrtnutí na základě trestního rozsudku a závažnosti spáchané trestné činnosti.
13. Žalovaná ve vyjádření z 15. 10. 2025 navrhla ke zpochybnění průkaznosti či věrohodnosti k důkazu provedené odpovědi Zemského policejního ředitelství Vídeň dotaz na tento orgán k vysvětlení rozporů s podklady ze systému ECRIS a dále poukázala na rozdílnosti e-mailové adresy. Žalobce na uvedené a výzvu soudu, navazující na poslední jednání, reagoval přípisem datovaným opět 15. 10. 2025. Zdůraznil, že podstatné je, že samotná doména *polizei.gv.at* je vždy totožná, kdežto konkrétní uživatelské jméno (místní část) jednotlivých oddělení může být odlišná. E-mailová adresa *LPD-W-SVA-2-2-Strafregisteramt@polizei.gv.at* je přitom skutečnou existující adresou rejstříku trestů Rakouska, jak se podává například z webových stránek Generálního konzulátu Rakouska v New Yorku. Nad to je důkaz žalované nepřipustný z důvodu nastanuvší koncentrace řízení, z důvodu neexistence jakéhokoli právního rámce pro tento postup a souvisejícího rozporu s čl. 10 odst. 3 Listiny, a z důvodu nepřipustnosti důkazního návrhu s ohledem na absenci předchozích skutkových tvrzení žalované. Uvedl též, že na důkazním návrhu plnou mocí pro Mgr. F. k zastupování netrvá. K žádosti zdejšího soudu o vysvětlení domnělého rozporu mezi jménem otce žalobce uvedl, že jeho biologickým otcem je J. L., jak se podává z rodného listu žalobce, který přiložil.
14. Strany se dále vyjadřovaly při jednání dne 19. 1. 2026. Především opětovně setrvaly na argumentaci zevrubně rozebrané výše a vyjadřovaly se k prováděným důkazům. Žalobce zejména opětovně odmítl, že by se dopustil trestné činnosti a že by za ní byl odsouzen. Podklady z extradičního spisu apod. nejsou důkazy o odsouzení. Pokud české justiční orgány nemají informace o odsouzení, potvrzuje to, že odsouzen nebyl. Žalobce odmítl, že by byl vzat v Rakousku do vazby, nebyl však schopen přesvědčivě vysvětlit, jestli byl tedy bez dalšího propuštěn, aniž o tom obdržel jakýkoliv doklad. K dotazu, zda se domáhal

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

případného nároku, též jednoznačně neodpověděl. Strany se dále podrobněji věnovaly významu žalovanou již dříve připomínaného rozsudku NSS z 12. 9. 2025, č. j. 21 As 101/2025 - 26. Žalobce uzavřel, že se důkazní situace v důsledku odpovědi rakouských orgánů z 9. 8. 2024 změnila, omyl vysvětlil možným nesprávným uvedením jména otce žalobce. Žalovaná setrvala na návrhu na zamítnutí žaloby.

15. Při tomto jednání soud vedl další dokazování. V první řadě pro pořádek k důkazu provedl aktuální výpis z rejstříku trestů z 16. 1. 2026, který si vyžádal ve smyslu § 12 zákona o RT; z něj opět nevyplývají žádné informace o odsouzení žalobce. Dokazoval i částmi vyžádaného trestního (extradičního) spisu Krajského soudu v Brně vedeného pod sp. zn. 1 Nt 415/2015, a to

- formulářem Evropského zatýkacího rozkazu (č.l. ex. spisu 66-71) a originálem (ověřeným překladem) Nařízení Státního zastupitelství v Korneuburgu k zatčení z 29. 4. 2015, sp. zn. 7 St 109/15g, vč. souhlasu Zemského soudu v Korneuburgu z 30. 4. 2015. Z tohoto příkazu vyplývá, že Evropský zatýkací rozkaz měl svůj podklad v příkazu státního zastupitelství, v němž bylo rozvedeno jednání, z něhož byl žalobce podezírán, a zejména to, že žalobce měl být zatčen a předán do věznice (č.l. 58-61 ex. spisu);
- příkaz Krajského soudu v Brně z 1. 7. 2015 (č.l. 108 ext. spisu) k eskortě žalobce na předávací místo Mikulov – Drasenhofen a k propuštění z předávací vazby okamžikem předání
- protokol Policie ČR z 3. 7. 2015 (č.l. 113 ext. spisu) o předání žalobce v Mikulově.

16. Soud dokazoval i několika ustanoveními zahraniční (rakouské) právní úpravy rejstříku trestů a zahlázení odsouzení (k tomu soud stranám předložil výtisky příslušných částí v německém originále a v českém překladu pomocí nástroje *Copilot*; srov. i bod 87 rozsudku). V první řadě částmi § 10 spolkového zákona z 3. 7. 1968 o uchovávání záznamů o odsouzeních za trestné činy (zákon o trestních rejstřících z roku 1968) StF: BGBl. č. 277/1968¹, upravujícího výpisy z trestního rejstříku, jejich vydávání (popř. vydání potvrzení, že trestní rejstřík neobsahuje žádné takové odsouzení). V § 12 pak uvedený zákon upravuje způsob výmazu údajů – podle § 12 odst. 1 musí být 2 roky po zahlázení odsouzení údaje týkající se zahlázeného odsouzení a odsouzené osoby vymazány z rejstříku trestů. Soud k důkazu četl i § 1 a § 3 spolkového zákona z 15. 2. 1972 o výmazu odsouzení a omezení informací (zákon o výmazu z roku 1972) StF: BGBl. č. 68/1972². Soud dokazoval i informace rakouských orgánů o zahlázení odsouzení na oficiálních vládních webových stránkách (v podrobnostech viz níže).³

17. K důkazu soud provedl i vyjádření Krajského ředitelství policie X kraje, SKPV, Odbor hospodářské kriminality - 1. oddělení, z 1. 12. 2025 ve věci vyžádání si a předání opisu z 4. 3. 2020. Z něj vyplývá, že policie provádí úkony trestního řízení ve věci podezření ze zločinu podvod dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, v němž je oznamovatelkou Ing. A. S., prověřovaným Mgr. J. F. Opis z rejstříku trestů žalobce byl vyžádán pro účely této prověřované věci (č.j. KRPB-148875/TČ-2018-060081-DS) ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o RT. Záznam o zahájení úkonů trestního řízení byl v dané věci vydán dne 10. 8. 2018, prověřování není doposud ukončeno.

18. Pro úplnost soud dodává, že k důkazu neprováděl - od žalované výslovně nežádal - úplné spisy k jednotlivým kárným (věc K 168/2009. K 59/2012 a K 74/2014) či dalším (věci P

¹ Rechtsinformationssystem des Bundes (RIS). Dostupné dne 19. 1. 2026 z:

<https://ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10002226>

² Rechtsinformationssystem des Bundes (RIS). Dostupné dne 19. 1. 2026 z:

<https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10002116>

³ Tilgungsfristen in Informationen und Services der österreichischen Verwaltung. Dostupné 19. 1. 2026 z:

https://www.oesterreich.gv.at/de/themen/persoennliche_dokumente_und_bestaetigungen/strafregister/Seite.300030

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

12/06 a P 47/16) případům. Předložení celých spisů nepovažoval pro posouzení relevantních námitek za potřebné, neboť měl k dispozici dostatek podkladů (v případě věci 47/16 žalovaná žádné podklady ani přes výzvu nepředložila, nicméně k vypořádání námítky, jak byla vznesena a specifikována žalobcem, nebylo potřeba dále zkoumat, zda je má případně k dispozici). Žalobce též navrhoval obstarání spisů žalované vedených ve všech věcech, ať již v kárném řízení či v řízení dle § 8 odst. 1 písm. a), b) či c) zákona o advokacii, kdy nebylo přistoupeno k vyškrtnutí advokáta ze seznamu advokátů, jakož i navazujících spisů zdejšího soudu. V řízení před soudem ovšem zcela jistě není prostor pro komplexní rozbor veškeré rozhodovací praxe žalované (byť věcně ohraničené); bylo na žalobci, aby svá tvrzení náležitě specifikoval a označil věci, z nichž rozpory v rozhodování žalované dovozuje (což ostatně zčásti učinil). Měl-li další pochybnosti, nic mu bez dalšího nebránilo si informace i o rozhodovací praxi žalované vyžádat cestou zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a poté vznést kvalifikované námítky soudu. Soud nevyhověl ani návrhu žalované na vznesení dotazu na Zemské policejní ředitelství Vídeň, ověřujícího věrohodnost odpovědi z 9. 8. 2024 a vysvětlení rozporů s dříve provedenými důkazy. Soud o pravosti sdělení rakouských orgánů pochybnosti neměl; to, zda jejich sdělení prokazuje i to, že žalobce nebyl odsouzen, bylo možné posoudit na základě jiných skutečností. Soud proto neprováděl ani navazující podklad týkající se e-mailové adresy předložený žalobcem v podání z 15. 10. 2025).

19. Již v předchozí fázi řízení pak nevyhověl dřívějším důkazním návrhům žalobce. Jednak proto, že se netýkaly mezi stranami sporných skutečností (dohoda o rozvázání pracovního poměru koncipienta, vysokoškolský diplom z Právnické fakulty Masarykovy univerzity, osvědčení o složení advokátní zkoušky, přehled termínu slibů), nebyly pro posouzení splnění podmínky bezúhonnosti relevantní (týkaly se toliko dopadů věci na žalobce – dodatek ke smlouvě o hypotečním úvěru z 16. 1. 2020, oznámení o výši invalidního důchodu matky žalobce, resp. s odsouzením a postojem žalobce k němu přímo nesouvisely – hodnocení žalobce na portálu Firmy.cz), popřípadě se týkají skutečností, k nimž byly provedeny jiné důkazy (výpis z kárné evidence žalobce, článek z webu žalované o nevyškrtnutí JUDr. K. ze seznamu advokátů; na jeho provedení trval žalobce i při opakovaném projednání, soud tento návrh proto z procesní opatrnosti opětovně zamítl).

III. Opětovné posouzení věci

III.A. K základním východiskům opětovného posouzení

20. V případě opakovaného projednání věci soud vychází ze závazného právního názoru zrušujícího rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a nově tak bude jeho povinností se zejména podrobněji vypořádat se všemi námitkami žalobce. V rozsahu, v jakém se ovšem NSS ve zrušujícím rozsudku závěry zdejšího soudu nezabýval, bude soud vycházet z již dříve učiněných závěrů, neshledá-li legitimní důvod se od nich odchýlit. K parametrům předvídatelnosti opětovného soudního přezkumu soud odkazuje na rozsudek NSS z 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023 - 72, bod 22 a násl., a dodává, že tam učiněná východiska se nepochybně přiměřeně uplatní i v případě záporní zásahové žaloby, kdy soud rozhoduje v souladu s § 87 odst. 1 s. ř. s. na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí. Pokud se tedy v období mezi dvěma rozhodnutími městského soudu nezměnil skutkový nebo právní stav věci, ani se nezměnila soudní judikatura, nemůže soud logicky dospět k odlišným závěrům, než k jakým již dospěl. Výjimku by představovala toliko situace, kdy by posouzení dosud dle NSS nedostatečně vypořádaných námitek vedlo i

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

k jinému posouzení navazujících závěrů, popř. by se skutkový stav v mezidobí změnil takovým způsobem, že by na novém skutkovém půdorysu byly dříve vyslovené právní závěry neudržitelné.

21. To ovlivňuje i způsob, s jakým soud přistoupil ke zpracování odůvodnění tohoto rozsudku, v němž nebude opakovat pečlivé zdůvodnění některých východisek svého přezkumu, jež zůstala zrušujícím rozsudkem nedotčena, popř. je NSS již aproboval. V podrobnostech proto na zdůvodnění prvního rozsudku v těchto částech odkazuje. Ostatně soud obdobným způsobem vystavěl mj. rozsudek z 15. 10. 2024, č. j. 14 Af 31/2020 - 92, který obstál v řízení o kasační stížnosti (viz rozsudek NSS z 11. 4. 2025, č. j. 8 Afs 231/2024 - 65).
22. Nic se nezměnilo na tom, že soud projednává zápůřčí zásahovou žalobu, jíž se žalobce domáhá zápisu do seznamu advokátů vedeného žalovanou. Tou je přitom od počátku Česká advokátní komora, na čemž soud (potažmo žalobce) nemusel nic měnit ani s ohledem na pozdější rozsudek rozšířeného senátu NSS z 1. 10. 2025, č. j. 8 Ads 164/2022 - 97, č. 4713/2025 Sb. NSS. Obdobně jako v případě rozhodování o určení advokáta (rozsudek NSS z 4. 11. 2025, č. j. 1 As 293/2024 - 46), i zde platí, že zákonodárce svěřil posouzení podmínek a vlastní zápis do seznamu advokátů České advokátní komoře (viz § 5 odst. 1 zákona o advokacii), nikoli jejímu zvláštnímu orgánu. Soud pouze dodává, že záznamy do seznamu advokátů ve smyslu § 45 odst. 3 zákona o advokacii provádí její předseda. Ten také pověřil JUDr. Č. (č.l. 160), aby za žalovanou v řízení jednal (přestože bylo pověření označeno jako plná moc, soud nadále vycházel z toho, že žalovaná opakovaně vystupovala v řízení „přímo“ a podání zasílala ze své datové schránky; nepřehlédl ani, že JUDr. Č. je tajemníkem žalované – v případě, že ten vůči postupu soudu ničeho nenamítal, soud na něj nenahlížel jako na zmocněného zástupce žalované, ale jako osobu pověřenou).
23. V projednávané věci nadále není sporu o tom, že tvrzený zásah je úkonem způsobilým žalobce přímo zkrátit na jeho právu být do seznamu advokátů zapsán. Postup žalované není rozhodnutím a tento úkon byl zaměřen přímo proti žalobci. Z hlediska soudního řízení je tak předmětem posouzení naplnění poslední podmínky ve smyslu § 82 s. ř. s., a to, zda žalovaná postupovala v souladu se zákonem a svou pravomocí předpokládanou zákonem o advokacii.
24. V tomto ohledu soud úvodem připomíná, že již při prvním projednání provedl řadu listinných důkazů, a to v první řadě k vlastní žádosti o zápis do seznamu advokátů (kopie žádosti o umožnění složení slibu z 9. 8. 2022, vč. čestného prohlášení o bezúhonnosti z téhož dne). Z těchto podkladů je zřejmé, že žalobce o zápis do seznamu advokátů řádně požádal a dokládal i svou bezúhonnost (podle informací žalované pro žadatele o zápis, jež soud taktéž provedl k důkazu, je povinnou přílohou žádosti čestné prohlášení a výpis z rejstříku trestů ne starší 3 měsíců, jehož nepředložení žalovaná nenamítá). Žalovaná podání žádosti vč. požadovaných příloh nezpochybňuje, netvrdí ani, že by této či nějaké pozdější žádosti v mezidobí vyhověla. Z dalších provedených důkazů (e-mailu vedoucí odboru matriky žalované z 6. 9. 2023, dopisu tajemníka žalované z 29. 9. 2023) vyplývá, že na podání a urgence žalobce reagovala negativně, nejprve tím, že není uveden v seznamu pro složení slibu, později že žalobce není možné do seznamu advokátů zapsat, jelikož neuplynulo 5 let od jeho vyškrtnutí. Soud k důkazu v této souvislosti provedl též rozhodnutí o vyškrtnutí a úplný výpis z matričního listu žalobce ke dni 16. 12. 2022, ze kterého se podává, že jako advokát vykonával činnost od 1. 6. 2019 do 28. 7. 2022, přičemž u něj nejsou evidovány žádné informace o kárném řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

25. Shodně jako v prvním rozsudku soud v návaznosti na tato zjištění, jakož i setrvalou argumentaci žalované zdůrazňuje, že ji již v průběhu soudního řízení upozornil, že samo vyškrtnutí ze seznamu advokátů není důvodem pro opětovné nezapsání žalobce po dobu pěti let. Ustanovení § 5 odst. 1 zákona o advokacii nepočítá s tím, že by důvod pro nezapsání žadatele do seznamu advokátů představovalo jeho dřívější vyškrtnutí podle § 8 odst. 1 písm. a) nebo c) zákona o advokacii, jako tomu bylo v případě žalobce. Vyškrtnutí ze seznamu je překážkou zápisu jen tehdy, pokud šlo o kárné opatření, resp. je dána souvislost s insolvenčním řízením [§ 5 odst. 1 písm. e), f) ve spojení s § 35b písm. d) zákona o advokacii]. Paušální podmínka, že žadatel o zápis nesmí být vyškrtnut ze seznamu advokátů, respektive, že od jeho vyškrtnutí musí uběhnout alespoň pět let, tak představovala výrazně rozšiřující výklad žalované, jenž nemá oporu v zákoně. Soud dodává, že vymezení podmínek výkonu povolání (přístupu k němu) a potažmo práva podnikat (čl. 26 odst. 1 a 2 Listiny) může být stanoveno jen zákonem, který by měl být mj. náležitě určitý.
26. Žalovaná musí posuzovat nikoli to, zda byl žalobce ze seznamu advokátů z důvodu dřívějšího odsouzení vyškrtnut a zda od takového vyškrtnutí uplynula doba 5 let, ale výhradně to, zda je bezúhonný, tedy, zda svým dřívějším jednáním nezavdává důvod pochybovat o jeho osobnostních a morálních předpokladech. Při tom může žalovaná logicky vycházet i ze závěrů dovozených v rozhodnutí o vyškrtnutí (během několika dní či měsíců po vyškrtnutí se toho jistě na důvodech pro vyškrtnutí mnoho nezmění, přičemž může jít o otázky relevantní i z hlediska bezúhonnosti). Není však možné bezúhonnost automaticky podmiňovat právě a jen uplynutím doby 5 let od právní moci rozhodnutí o vyškrtnutí a tím dotvářet nedokonalou právní úpravu – to, že má jít právě a jen o dobu 5 let (bez ohledu na to, kdy byl žadatel pravomocně odsouzen), by soud musel jednoduše určit namísto zákonodárce. Oporu pro výklad žalované nelze nalézt ani v bodě 24 rozsudku NSS 6 As 275/2023, na nějž nově upozornila a jenž se zabýval výkladem pojmu bezúhonnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii. Tam učiněné srovnání mezi kárným opatřením odvolání z exekutorského úřadu (posuzovaným v rozsudku NSS z 17. 12. 2018, č. j. 7 As 269/2018 - 39) a zahlazeným odsouzením za trestný čin zpronevěry nijak nepodpírá názor žalované, že i po vyškrtnutí advokáta z jiných než zákonem předvídaných důvodů lze na přesně stanovenou dobu 5 let odepřít jeho nový zápis, resp. jej automaticky nepovažovat za bezúhonného.
27. Důvod, o který žalovaná nezapsání žalobce původně primárně opírala, tudíž neobstál. Soud však přesto musel s ohledem na principy rozhodování o zápůřčí zásahové žalobě zohlednit všechny skutečnosti, na něž žalovaná i později poukazovala; tím spíše, pokud se týkaly právě sporné podmínky bezúhonnosti. To potvrdil i NSS ve zrušujícím rozsudku (bod 38). NSS taktéž potvrdil, že ač se zdejší soud pohybuje v mantinelech nalézacího řízení, odpovědnost za vymezení sporných otázek i za zjištění skutkového stavu nesou především strany (bod 36).
28. Na odůvodnění prvního rozsudku lze navázat i v případě výkladu podmínky bezúhonnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii. NSS ve zrušujícím rozsudku ostatně aproboval základní předpoklad zdejšího soudu, že bezúhonnost má v tomto případě širší význam a zahrnuje nejen beztrestnost (trestní záchovalost), ale i bezúhonnost stavovskou (viz i rozsudek NSS 6 As 275/2023 - 19). Mimo trestní bezúhonnost tudíž nesmí přetrvávat ani pochybnosti o občanské, mravní a profesní záchovalosti žadatele, potažmo o jeho čestnosti a svědomitosti ve smyslu § 16 a § 17 zákona o advokacii. Při posuzování stavovské

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

bezúhonnosti lze proto přihlédnout i ke spáchanému trestnému činu, který již může být v současnosti zahlazený (body 33 a 34 zrušujícího rozsudku).

29. Pro úplnost pak soud dodává, že závěry zrušujícího rozsudku se nijak nedotýkají ani původně artikulovaného pohledu zdejšího soudu na význam rozsudku Nejvyššího soudu z 31. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 3603/2017, jehož se postupně dovolávaly obě procesní strany. Zdejší soud z cit. rozsudku vycházel jako z jednoho z inspirativních zdrojů pro výklad neurčitého právního pojmu bezúhonnosti v zákoně o advokacii a rovněž dokladu o tom, že i Nejvyšší soud dříve rozlišoval mezi trestní zachovalostí a stavovskou bezúhonností. Zdejší soud pouze nepřisvědčil poukazu žalované na cit. rozsudkem užitou analogickou aplikaci pětileté lhůty vycházející z § 35b písm. d) zákona o advokacii i pro případy vyškrtnutí ze seznamu advokátů z důvodu odsouzení za trestný čin, a to především z důvodu, že Nejvyšší soud považoval obecně za bezúhonného žadatele, u něhož uplynulo alespoň pět let od právní moci trestního rozsudku, nikoli 5 let od právní moci rozhodnutí o jeho vyškrtnutí navazující na takové odsouzení. Právě v takové souvislosti Nejvyšší soud poukázal na to, že spáchaný trestný čin představoval kárné provinění, nemůže proto u něj být dána kratší doba než u vyškrtnutí pro kárné provinění. Zdejší soud tedy nevešel na argument žalované, že žalobce není možné bez dalšího zapsat po dobu pěti let od právní moci rozhodnutí o vyškrtnutí, neboť takový výklad nemá oporu v zákoně (viz i výše). Zde dodává, že smyslem oné Nejvyšším soudem dovozené doby pěti let v případě trestního odsouzení nemá být primárně to, aby odsouzený po takovou dobu nevykonával advokacii (nejedná se primárně o trest), ale aby svým chováním po takto dlouhou dobu prokázal, že se z trestního odsouzení poučil a že již na něj automaticky nelze nahlížet jako na trestně závadnou osobu. V každém případě to však nic nemění na přesvědčení soudu, že i podle cit. rozsudku Nejvyššího soudu se uplynutím pěti let od právní moci *odsouzení* (za jeho současného zahlazení) žadatel nestává automaticky bezúhonným ve smyslu zákona o advokacii. I po uplynutí této doby lze jistě přihlížet k dalším okolnostem případu (dalšímu chování žadatele), resp. výjimečnému rozměru spáchaného činu z pohledu etických nároků na profesi advokáta. Žadatel tak nemusí být shledán bezúhonným ani přes trestněprávní zahlazení jeho odsouzení.
30. Ze všech uvedených důvodů proto soud už v prvním rozsudku nepovažoval samo odsouzení žalobce za středobod svých úvah, neboť z pohledu posouzení „stavovské“ bezúhonnosti nemusí být určující. Soud nijak nezpochybňoval, že nemá k dispozici odsuzující rozhodnutí rakouského soudu a nezná přesné okolnosti činu, za který byl žalobce nakonec odsouzen, a nemůže tak detailně hodnotit jeho závažnost. V tomto ohledu zvažoval i dotaz k rakouskému soudu, postrádal však proto náležitý právní podklad, což následný postup NSS jen potvrdil (srov. bod 43 zrušujícího rozsudku). Za klíčové soud považoval posouzení dalších okolností, jež by mohly v souhrnu vyvolávat významné pochybnosti o osobnostních a morálních vlastnostech a předpokladech žalobce. Ani tohoto pohledu se závěry zrušujícího rozsudku nedotýkají. NSS naopak potvrdil, že není důvod, aby zdejší soud nemohl přihlédnout k dalšímu chování žalobce, který i v řízení před soudem nadále tvrdil (a stále tvrdí), že odsouzen nebyl. Pokud by bylo prokázáno, že opravdu odsouzen byl, znamenalo by to i dle NSS, že by i nadále lhal za tím účelem, aby byl žalovanou zapsán (bod 38 zrušujícího rozsudku).
31. Soud v prvním rozsudku vyšel z toho, že žalobce odsouzen byl, přihlédl k typové závažnosti takového odsouzení, a především pak k postoji žalobce, který skutečnost, že byl odsouzen, žalované zatajil a setrval na ní i vůči ní i soudu popírá. K tomu žalovaná soudu předložila několik čestných prohlášení žalobce, z nichž rovněž soud vycházel (zejména pak z čestného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

prohlášení z 3. 4. 2019; k němu viz níže). Předpokladem pro tyto závěry je samozřejmě existence odsouzení, které měl soud za prokázané.

III.B. K odsouzení žalobce v Rakousku

a) původní závěry soudu a důkazy svědčící o odsouzení

32. Soud dříve poukázal na skutečnost, že se odsouzením žalobce v Rakousku zabýval jiný jeho senát v rámci přezkumu rozhodnutí o vyškrtnutí žalobce. V cit. rozsudku 9 A 66/2022 - 205 dospěl k závěru, že dřívější odsouzení bylo žalovanou dostatečně doloženo přímými i nepřímými důkazy (zejména bod 108 daného rozsudku). Dále se pak existencí odsouzení zabýval i sám v rámci dokazování.
33. Soud k důkazu provedl žalobcem předložené výpisy z evidence rejstříku trestů fyzických osob (vytištěné elektronické originály, resp. konverze) z 23. 8. 2017, 13. 3. 2018, 8. 10. 2021, 10. 12. 2021, 5. 11. 2022, 24. 1. 2023, z 2. 5. 2023, 16. 7. 2023 (a nově i z 5. 9. 2025), podle nichž se u žalobce (identifikovaného mj. jménem, příjmením a datem a místem narození) neevidují žádné záznamy o jeho odsouzení. Soud dokazoval též kopiemi záznamu z rakouského rejstříku trestů, vč. českého překladu a překladatelské doložky z 4. 4. 2022, resp. 14. 7. 2023, jakož i potvrzení z 8. 8. 2024 v německém a anglickém jazyce, z nichž se též podává, že žalobce v trestních evidencích Rakouska nemá žádný záznam. Dokazoval rovněž informacemi – nahlédnutími do opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob z 11. 4. 2022, 9. 8. 2022 a 9. 5. 2023, jež taktéž neobsahují žádné informace o odsouzení žalobce. V souvislosti s tím soud k důkazu provedl i vyjádření z 9. 8. 2022, č. j. RT 229/2022-EVD-DOP/2, v němž Rejstřík trestů odpovídal na žádost žalobce o informace ohledně zvláštní části opisu, a to tím způsobem, že informace v podobě nahlédnutí do opisu obsahuje údaje i ze zvláštní části, ale jen tehdy, pokud jsou evidovány.
34. Vedle toho soud dokazoval kopií opisu z rejstříku trestů z 4. 3. 2020, č. žádosti 303503351, vyžádaný Policií ČR, který ve zvláštní části obsahuje záznam o odsouzení žalobce v Rakousku, konkrétně soudem Landesgericht Korneuburg dne 4. 2. 2016, s právní mocí dne 20. 3. 2017, a to za trestný čin výroby nebo přípravy omamných a psychotropních látek nejenom pro vlastní potřebu podle § 28a odst. 1 pátý případ SMG (rakouský zákon o návykových látkách; pozn. soudu). Byl mu uložen trest **jednoho roku odnětí svobody s podmíněným odkladem na dobu tří let**. Totožné informace obsahuje i pozdější opis z 9. 6. 2021, č. žádosti 333623371, taktéž vyžádaný Policií ČR, v němž je doplněna poznámka o konci výkonu trestu. V obou opisech je žalobce – stejně jako u jím předložených výpisů a nahlédnutí do opisu – identifikován mj. jménem, příjmením a datem a místem narození (X, místo narození X, okr. X). Stejně byl žalobce identifikován i v usnesení Krajského soudu v Brně z 15. 5. 2015, sp. zn. 1 Nt 415/2015 o vzetí žalobce do předběžné vazby, a usnesení téhož soudu a téže spisové značky z 12. 6. 2015, kterým bylo rozhodnuto o předání žalobce do Rakouska (podle prvního z nich žalobce rovněž vypověděl, že pracuje jako advokátní koncipient). Z obou usnesení vyplývá, že předání žalobce bylo rakouskými orgány žádáno pro zločin obchodu s návykovými látkami podle § 28a odst. 1 pátý případ a přečinu nedovoleného nakládání s návykovými látkami podle § 27 odst. 1 pátá a šestý případ, odst. 3 SMG.
35. Soud dokazoval i podnětem Policie ČR, Krajského ředitelství policie X kraje, územní odbor X, z 9. 6. 2021, č. j. KRPB-103314-3/ČJ-2021-060410, k zahájení kárného řízení se žalobcem. Z podnětu vyplývá, že se Policie ČR zabývala oznámením o podezření z trestného činu podvodu, spočívajícím v uvedení orgánů žalované v omyl zatajením odsouzení v Rakousku.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Policie neshledala důvody k zahájení trestního řízení, poukázala ovšem na zvláštní část popisu z rejstříku trestů s tím, že je patrné, že pokud činil prohlášení o bezúhonnosti dne 3. 4. 2019, bylo to v době podmíněného odkladu výkonu trestu.

36. K důkazu soud provedl rovněž dopis tajemníka žalované z 26. 8. 2022, č. j. 01.10-000048/22-003, kterým žalovaná žádala Rejstřík trestů o vysvětlení, zda a kdy byly údaje o odsouzení rakouským soudem z rejstříku vymazány a proč se již neobjevují v nahlédnutích do popisu. V odpovědi z 5. 9. 2022, zn. RT-89/2022-EVD-DOP/4, Rejstřík trestů uvedl, že se jedná o údaje z úschovny dokumentace, které nemůže žalované poskytnout. Tu soud rovněž provedl k důkazu, stejně jako stanovisko Rejstříku trestů z 29. 5. 2023, zn. RT-242/2023-EVD-DOP/2, jež si od Rejstříku trestů vyžádal sám soud s žádostí o vysvětlení rozporů mezi tím, co uvádí žalovaná a žalobce. Společně s ním byly soudu zaslány a soudem k důkazu provedeny tři listiny – Informace o odsouzení, tzv. Notifikace z 5. 4. 2017, z 2. 9. 2020 a z 20. 3. 2022.⁴ Rejstřík trestů ve svém vyjádření potvrdil, že nemá žádné informace o omylu v údajích, z notifikací rakouské strany se pak podávají informace o odsouzení žalobce (odpovídající údajům v opisech z evidence), o konci trestu a o vymazání údajů. Následně Rejstřík trestů vysvětlil, že záznam o odsouzení již není uveden ani ve zvláštní části popisu, jelikož došlo k úpravě údajů postupem dle § 4a odst. 2 zákona č. 269/1994 Sb. o Rejstříku trestů, ve znění do 30. 6. 2024 (ZRT); zůstaly jen součástí úschovny dokumentace.
37. Soud měl na základě těchto důkazů za prokázané, že se žalobce skutečně dopustil drogového trestného činu, za který byl v roce 2017 v Rakousku pravomocně odsouzen. Soud proto setrvává na svém závěru, že odsouzení žalobce bylo prokázáno. Podává se to předně z provedených popisů z rejstříku trestů, které obecně jsou, stejně jako výpisy, v souladu s § 15 odst. 1 ZRT veřejnými listinami. Na ty je tak třeba nahlížet prizmatem presumpce jejich pravdivosti [§ 134 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.), ve spojení s § 64 s. ř. s.]. Není-li dokázán opak, platí, že veřejná listina prokazuje pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo uvedeno. V průběhu celého řízení přitom nevyvstala dostatečně relevantní indicie nasvědčující mylnému údaji v opisech či omylu rakouských orgánů. Už vůbec pak nevyvstala důvodná pochybnost o pravosti těchto listin, které byly vyžádány přímo Policií ČR a Rejstříkem trestů elektronickou cestou vystaveny – tyto listiny pak byly postoupeny žalované a ta je předložila zdejšímu soudu; na povaze těchto listin se tak nic nezměnilo.
38. Již jen tyto opisy vypovídají o odsouzení žalobce. Kromě toho lze na odsouzení žalobce usuzovat i z dalších podkladů, na čemž se nic nezměnilo ani po doplnění dokazování při jednáních 8. 10. 2025 a 19. 1. 2026. Právě naopak – podklady z extradičního spisu soud dále potvrdil autenticitu rozhodnutí Krajského soudu v Brně, jakož i předání žalobce do Rakouska k trestnímu stíhání, kde měl být dopraven do věznice. Rozhodnutí Krajského soudu v Brně, stejně jako další podklady z extradičního spisu (formulář EZR, nařízení zatčení, protokol o předání žalobce) potvrzují, že žalobce byl právě v souvislosti s drogovou trestnou činností do Rakouska předán (údaje v záhlaví zcela jistě odpovídají žalobci a lze z nich usuzovat na některé základní obrysy trestné činnosti, z níž byl žalobce původně podezírán a jež se týkaly drogové trestné činnosti, jakkoli v dalším trestním řízení mohlo

⁴ Notifikací ECRIS z 5. 4. 2017, identifikátor ECRIS: AT-CZ-NOT-000000000011719, bylo oznámeno odsouzení za drogový trestný čin podle § 28a odst. 1 bod 5 SMG, s právní mocí 20. 3. 2017 (konečné datum trestného činu 15. 2. 2015, datum odsouzení 4. 2. 2016) a délkou trestu 1 rok s odkladem na 3 roky. V notifikaci z 2. 9. 2022, identifikátor ECRIS: AT-CZ-NOT-000000000022382, rakouské orgány oznámily konec výkonu trestu a konečně z notifikace z 20. 3. 2022, identifikátor ECRIS: AT-CZ-NOT-000000000027327, je zřejmé, že rakouské orgány oznámily Rejstříku trestů i uplynutí lhůty pro uchovávání informací o odsouzení, a to právě dne 20. 3. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dojít, a také došlo, ke změnám popisu skutku/právní kvalifikace). K rozhodnutím krajského soudu je nutné doplnit, že pokud je žalovaná získala přímo od krajského soudu (viz i bod 93 rozsudku 9 A 66/2022 - 205), nelze mít za to, že je obstarala v rozporu se zákonem; zdejší soud by nadto byl stejně oprávněn si tyto podklady vyžádat postupem podle § 74 odst. 1 s. ř. s. věta čtvrtá, jak ostatně učinil, když si posléze vyžádal celý extradiční trestní spis. Ani úprava trestního řádu takovému postupu nebrání, žalobce přinejmenším na žádné ustanovení v tomto směru nepoukázal. Plně to odpovídá i nalézací roli správního soudu v tomto typu řízení, v němž je právě na něm v návaznosti na aktivitu stran ověřit splnění podmínek pro zapsání do seznamu advokátů.

39. Soud dodává, že skutkové závěry soudu NSS ve zrušujícím rozsudku nezpochybnil (definitivně se jimi nezabýval) a nezpochybnil je ani v rozsudku 8 As 236/2023, kterým zrušil rozsudek zdejšího soudu 9 A 66/2022 - 205 (námitky žalobce zpochybňující dovozený ucelený řetězec důkazů, dokládající odsouzení žalobce, označil za nepřipustné). NSS v obou rozsudcích nicméně zdejšímu soudu vytknul, že se nedostatečně vypořádal zejména s námitkami týkajícími se procesní použitelnosti popisu z rejstříku trestů (možnosti policejního orgánu si jej vyžádat) a dále možností vyžádání si dokumentů z úschovny Rejstříku trestů ze strany správního soudu (a protiústavností § 16c odst. 2 ZRT). Ve zrušujícím rozsudku jde konkrétně o body 22 a 24.
40. Právě podrobnější vypořádání těchto námitek považuje soud za *gros* nového posouzení věci. K tomu soud předesílá, že žalobce ve svém podání z 2. 5. 2023 namítl, že podle § 10 odst. 1 ZRT, není žalovaná subjektem oprávněným vyžadovat opisy z evidence rejstříku trestů, což nelze obcházet tím, že opisy získá od třetího subjektu (čímž si současně neoprávněně přisvojí cizí osobní údaje). Rovněž Policie ČR nebyla podle něj oprávněna si opis vyžádat (sama trestní řízení nezačala, muselo jí být zřejmé, že se žalobce nemohl dopustit trestného činu) a předat jej žalované (právní předpisy to neumožňují, údaje mohly být poskytnuty nanejvýš pro vedení kárného řízení, přičemž možné kárné provinění bylo promlčeno a věc tak bylo namíste pouze odložit). V podání z 30. 6. 2023 pak žalobce reagoval na odpověď Rejstříku trestů soudu a poukázal na to, že § 16c odst. 2 ZRT, dle něhož Rejstřík postupoval, je protiústavní. Podle žalobce koliduje s jeho právem na ochranu osobních údajů, ochranu soukromého života, svobodnou volbu povolání a právem na spravedlivý proces podle Listiny základních práv a svobod, Úmluvy na ochranu základních práv a svobod a Listiny základních práv EU. Cit. ustanovení je podle něj i v rozporu s § 10 odst. 1 až 3 ZRT a právními předpisy na ochranu osobních údajů. Navrhl přerušení řízení a předložení věci Ústavnímu soudu. Žalobce zdůraznil, že předmětné ustanovení umožňuje obcházet zákonné restrikce, pokud jde o subjekty oprávněné žádat opisy či výpisy z evidence rejstříku trestů. Úprava ZRT i institutu zahlázení by pozbyla smyslu.
41. K této argumentaci žalobce soud nejprve předesílá, že stejně jako NSS ve zrušujícím rozsudku (bod 9) přistoupí k vypořádání námitek s vědomím, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý žalobcem uplatněný argument (na každou větu či myšlenku jeho argumentace).
42. Dále je nutné podotknout, že po vydání prvního rozsudku došlo ke dvěma nikoli nevýznamným novelám ZRT (zákonem č. 130/2022 Sb. s účinností od 1. 7. 2024, a zákonem č. 427/2023 Sb. s účinností od 1. 1. 2025). Ty do určité míry zasáhly i do úpravy evidence odsouzení v jiných členských státech EU či úschovny dokumentace. Soud k této úpravě musí přihlídnout z hlediska interpretačního (zápůřčí zásahové žaloby ostatně projednává

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zásadně podle aktuálního skutkového a právního stavu), upozorňuje však, že kroky učiněné v minulosti (jako např. postup policie či Rejstříku trestů) a jejich zákonnost, resp. ústavní konformitu je nutné posuzovat primárně prizmatem tehdy platné a účinné právní úpravy.

43. Dříve platilo a stále platí, že k posouzení trestní bezúhonnosti standardně slouží *výpis* z rejstříku trestů. Ten v případě žalobce skutečně žádný záznam (opakovaně) neobsahoval, jak soud ověřil i provedeným dokazováním. Ve výpisu jsou uvedena všechna odsouzení, pokud se na pachatele nehledí, jako by nebyl odsouzen (srov. § 11 ZRT). Podle původní úpravy se ve *výpisu* neuváděly údaje o odsouzení v jiném členském státě podle § 4a ZRT, dle kterého se do rejstříku *zaznamenávají též údaje o pravomocných odsouzeních občanů České republiky soudy jiného členského státu Evropské unie nebo Spojeného království v trestním řízení a údaje navazující na tato odsouzení, a to na základě informací zaslaných těmito státy*. Ve výpisu se objevily jen tehdy, pokud se na tato odsouzení hledělo jako na odsouzení soudy České republiky (srov. § 13 odst. 1 ve spojení s § 4a odst. 3 ZRT), popř. se podle § 13 odst. 2 ZRT v příloze výpisu mohly objevit informace z evidence jiného členského státu, pokud je tento stát na žádost Rejstříku trestů zaslal. V důsledku zákona č. 130/2022 Sb. (původně navrženo až s následnou novelizací, srov. zvláštní část důvodové zprávy k zákonu č. 427/2023 Sb.) se i ve výpisu (jeho příloze) v souladu s § 13 odst. 2 ZRT účinného od 1. 7. 2024 objeví *informace o jeho pravomocných odsouzeních soudy jiného členského státu Evropské unie nebo Spojeného království a údaje navazující na tato odsouzení zaznamenané do rejstříku trestů podle § 4a, nejde-li o odsouzení, u nichž podle zaslaných navazujících údajů došlo v tomto státě k jejich zahlazení nebo jiné skutečnosti, pro kterou se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, odsouzení, na která se hledí jako na odsouzení soudem České republiky, anebo odsouzení, jejichž předání pro jiné účely než pro trestní řízení odsuzující stát vyloučil*.
44. Nyní již tedy i *výpis* z rejstříku trestů obsahuje informace o odsouzení soudem členského státu EU, a to zjednodušeně řečeno do doby, než se na odsouzeného hledí, jako by nebyl odsouzen. Provedená změna vypovídá o problematičnosti dřívější úpravy evidence odsouzení v jiném členském státě EU, což uznává právě i cit. důvodová zpráva k zákonu č. 427/2023 Sb. Nově zákonodárce vychází z toho, že všechna tato odsouzení budou vykazována i ve výpisu, a poukazuje na problémy pro žadatele, ale i správní orgány, pokud jde o posuzování podmínek přístupu k regulovaným povoláním a prokazování bezúhonnosti z pohledu (ne)odsouzení v jiném členském státě – podle důvodové zprávy nebylo možné zaručit, „že správní orgán bude disponovat všemi potřebnými informacemi, nemluvě o tom, že je odkázán na informace poskytnuté samotným žadatelem“ (právní úprava tak reaguje na problém, který byl relevantní jistě i pro postupy žalované).
45. Jak ovšem soud rozvedl výše a jak potvrdil i zrušující rozsudek NSS, sama skutečnost, že u žalobce nyní nejsou v ČR ani v Rakousku evidovány údaje o dřívějším odsouzení, neznamená, že je automaticky (např. jen z důvodu zahlazení odsouzení) stavovsky bezúhonný. Dříve předložené výpisy z trestních evidencí, ale i pozdější potvrzení rakouské policie z 9. 8. 2024 či aktuální výpis z rejstříku trestů z 16. 1. 2026, tudíž nemají v tomto ohledu takový význam, který jim žalobce přisuzuje.

b) procesní použitelnost opisů z rejstříku trestů

46. Dále je proto potřeba se věnovat *opisu* z rejstříku trestů a procesní použitelnosti těch listin, jež byly předloženy žalovanou. Opis se vydává primárně orgánům činným v trestním řízení pro potřeby trestního řízení a dále vyjmenovaným adresátům (srov. § 10 odst. 1 ZRT, a to i ve znění od 1. 1. 2025). V opise se uvádějí všechny údaje o každém odsouzení osoby, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

včetně údajů o zahlázení odsouzení (srov. § 10 odst. 4) a rovněž údaje zaznamenané podle § 4a zákona (ty se uvádějí do zvláštní části opisu; srov. § 10 odst. 5).

47. Právě takové údaje přitom opisy předložené soudu žalovanou obsahují. Jedná se zejména o opis z 9. 6. 2021, o nějž se žalovaná opírala v rozhodnutí o vyškrtnutí, a také opis z 4. 3. 2020, jež žalované policie předložila již dříve. Tyto opisy obsahují ve zvláštní části informaci o odsouzení žalobce v Rakousku (viz i bod 33 tohoto rozsudku). Opisy byly žalované postoupeny orgánem Policie ČR (opis z 4. 3. 2020 policie žalované zaslala přípisem z téhož dne č. j. KRPB-148875-113/TC-2018-060081-AA, opis z 9. 6. 2021 společně s podnětem k zahájení kárného řízení).
48. V návaznosti na první rozsudek soud žalobci přisvědčuje potud, že podle § 10 odst. 1 ZRT se opis vydává jen orgánům činným v trestním řízení pro potřeby trestního řízení a dalším vyjmenovaným adresátům, mezi něž žalovaná ani správní soud nepatří (jiným orgánům a osobám lze na jejich žádost vydat opis jen tehdy, pokud tak stanoví zvláštní právní předpis, což není splněno). Soud upozorňuje i na § 12 ZRT, dle kterého se výpis vydává i *na žádost soudu nebo státního zastupitelství pro potřeby jiného než trestního řízení a správnímu orgánu pro potřeby řízení o přestupku a pro účely správního řízení, ve kterém je požadováno doložení bezúhonnosti či důvěryhodnosti*. Mimo trestní řízení se tedy (a to i pro účely posouzení bezúhonnosti) zásadně počítá právě s vydáváním výpisů (což je logické, neboť ty neobsahují již zahlázená odsouzení). Podle soudu proto nelze než uzavřít, že žalovaná ani soud nejsou oprávněni sami přímo žádat o opis z rejstříku trestů. V tomto případě si ovšem opisy žalovaná ani soud nevyžádaly, žalovaná je obdržela od Policie ČR, nejprve přípisem z 4. 3. 2020, jenž dle žalované nedopatřením původně „zapadl“, a posléze podnětem z 9. 6. 2021, na základě něhož již žalovaná jednala.
49. Podnět policie žalovaná podle soudu přirozeně a také oprávněně prověřovala. K tomu již v rozhodnutí o vyškrtnutí případně uvedla, že je orgánem vykonávajícím veřejnou správu na úseku advokacie (§ 40 odst. 3 zákona o advokacii), a je proto povinna šetřit veškeré podněty týkající se porušení povinnosti advokátů (srov. § 42 správního řádu). Jinými slovy je povinna přihlížet ke všem skutečnostem, jež takto vyjdou najevo. Soud je stejně jako v prvním rozsudku přesvědčen, že žalovaná nemůže nepřihlížet k podkladům, které se týkají oblasti její působnosti jen proto, že si je sama nemůže vyžádat. Soud by nemohl poskytnout ochranu postupu žalované, která by uměle vytvořila podmínky, aby se k takovým podkladům (zde opisům) dostala prostřednictvím jiných (oprávněných) orgánů – v takovém případě by jistě šlo hovořit o obcházení zákona. V nynější věci takovému postupu ovšem zhora nic nenasvědčuje. Žalovaná pouze reagovala na podklady od Policie ČR, postupovala přitom plně v rámci výkonu své působnosti, ať již jde o možnost rozhodování o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů, tak posouzení jeho bezúhonnosti. To platí tím spíše v situaci, kdy pro posouzení bezúhonnosti podle zákona o advokacii není relevantní pouze trestní zachovalost, ale lze za určitých podmínek přihlížet i k již zahlázenému odsouzení. Skutečnosti zřejmé z opisů tak nijak nepřekračují rozsah otázek, jež jsou žalovaná, a potažmo správní soud v tomto specifickém typu soudního řízení nyní oprávněni, resp. povinni zohlednit (k roli správního soudu viz výše). Smysl a účel rozlišování mezi výpisy a opisy (opisy obsahují veškerá odsouzení) v tomto případě nebyl dotčen. Žalovaná rovněž na žalobce neklade přísnější požadavky než na jiné žadatele o zápis do seznamu advokátů, nemůže však přehlížet skutečnosti, které jí jsou známy. K tvrzení v bodě 38 podání z 2. 5. 2023 soud upozorňuje, že žalovaná nepožadovala po žalobci podklady jdoucí nad rámec standardních požadavků, pouze v rámci obhajoby svého postupu u soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

poukázala na podklady, jež se k ní „dostaly“ jinou cestou; nelze proto hovořit o nerovném přístupu k žalobci.

50. Podle soudu tak skutečnost, že žalovaná, resp. nyní správní soud pracují s opisy, aniž si je podle zákona mohou samy napřímo vyžádat, ještě sama o sobě neznamena, že jde o důkazy procesně nepoužitelné. Žalobce k tomu v bodě 23 podání z 2. 5. 2023 poukazoval na řadu ustanovení Listiny a dalších lidskoprávních dokumentů, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (GDPR), a vnitrostátní předpisy o ochraně osobních údajů. Z nich však jen v obecné rovině dovozoval právo na ochranu svých osobních údajů (údaje o odsouzení pak označil za zvláště citlivé údaje). Nijak však nekonkretizoval, co přesně z jím odkazovaných ustanovení či předpisů jako celku dovozuje pro potřeby nynější věci. Soud přitom nezpochybňuje nutnost ochrany osobních údajů obecně a v kontextu údajů v rejstříku trestů už vůbec ne. Nezpochybňuje, že údaje z rejstříku trestů, zvláště ty obsažené jen v opise, nelze zveřejňovat či zpřístupňovat komukoli. Rejstřík trestů (nyní Ministerstvo spravedlnosti) je může poskytnout jen oprávněným orgánům a osobám. To však nebrání žalované ani soudu k těmto údajům přihlédnout, dostaly-li se k nim jinou cestou a nedošlo-li k tomu v rozporu se zákonem. Žalovaná, stejně jako soud se seznámily jen s těmi informacemi, jež jsou oprávněny v rámci posouzení podmínky bezúhonnosti hodnotit (tj. i zahlazené odsouzení) a jež jsou tak pro jejich postup i v kontextu argumentace NSS ve zrušujícím rozsudku vysoce relevantní. Nelze tudíž dovozovat *a priori* nezákonný či jakkoli nepřiměřený zásah do informační sféry žalobce a jeho práva na soukromí a informační sebeurčení.
51. Podstatné ovšem dále je, zda byly předmětné opisy získány a předány žalované, která je následně předložila i soudu, ze strany Policie ČR v souladu se zákonem (konkrétně přípisem z 4. 3. 2020 a podnětem z 9. 6. 2021). Soud je i po opětovném posouzení této otázky přesvědčen, že policie nepostupovala v rozporu se zákonem. V prvním rozsudku se soud ztotožnil s posouzením devátého senátu v rozsudku č. j. 9 A 66/2022 - 205, jenž se zabýval prakticky totožnými námitkami, vztahujícími se konkrétně k podnětu z 9. 6. 2021, a na tento rozsudek též v podrobnostech odkázal (bod 63 a zejména 65 *in fine* prvního rozsudku). Soud explicitně zdůraznil, že přestože policie ve věci podle všeho formálně nezahájila úkony trestního řízení ve smyslu § 158 odst. 3 trestního řádu (což vyplývá z obsahu jejího podnětu provedeného k důkazu), opis nepochybně žádala právě pro účely trestního řízení, jak je zřejmé i ze záhlaví opisu a existence trestního oznámení. Policejní orgán přitom i před formálním zahájením úkonů trestního řízení provádí dle § 158 odst. 1 trestního řádu šetření, jež z povahy věci činí v konečném důsledku pro účely trestního řízení (konkrétně pro posouzení, zda je zahájit). Ustanovení § 10 odst. 1 ZRT nehovoří výslovně o zahájeném/běžícím trestním řízení *stricto sensu*. Pro účely trestního řízení může nepochybně sloužit i postup policie před jeho formálním zahájením. Šetří-li policejní orgán důvodnost trestního oznámení, činí tak logicky pro účely trestního řízení.
52. Dále pak soud výslovně přebírá závěry rozsudku devátého senátu, s nimiž se ztotožnil již v prvním rozsudku a které ostatně nebyly (s jednou jedinou výjimkou) zpochybněny ani ze strany NSS v rozsudku 8 As 236/2023, jímž byl rozsudek devátého senátu zrušen (podle NSS byly tyto závěry devátého senátu dostatečně zdůvodněny, jejich věcnou správnosti se pak *in concreto* nezabýval). Soud tak především k výše uvedenému dodává i odkaz na § 69 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (zákon o policii), a především doktrinální východiska k němu se vážící: „*Toto ustanovení představuje institut, který upravuje v rámci*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

PolČR postup policisty před zahájením úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 TrŘ v souladu s ustanovením § 158 odst. 1 TrŘ (tzv. šetření). (...) Policista takto postupuje jako součást policejního orgánu, kterým je příslušný útvar policie (viz § 12 odst. 1 větu první TrŘ). (...) Kromě trestněprávního významu tohoto ustanovení je odstavec 1 zákonným vymezením operativního šetření, resp. operativně pátrací činnosti, tedy činnosti policie spočívající v získávání poznatků svědčících o přípravě či spáchání protiprávního jednání, o jehož trestněprávní povaze ale policie nemá v době získání poznatků dostatek informací, které by ji opravňovaly k zahájení úkonů v trestním řízení. (...)“ (Vangeli, B. Zákon o Policii České republiky. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 297-298.) Obdobně důvodová zpráva k § 69 zákona o Policii ČR uvádí: „Jedná se o institut, který upravuje postup policisty před zahájením úkonů trestního řízení v souladu s ustanovením § 158 odst. 1 trestního řádu (tzv. šetření). Smyslem je upravit tento postup přímo v zákoně o policii v zájmu právní jistoty a vyloučení sporů o tom, zda, jakým způsobem a za využití jakých oprávnění toho kterého zákona policista v těchto situacích postupuje“.

53. Lze tedy shrnout, že i před sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu postupuje policista nejen podle § 69 odst. 1 zákona o policii, ale i § 158 odst. 1 trestního řádu. Nepochybně tak již má postavení policejního orgánu (srov. i znění posledně cit. ustanovení, komentář k němu in Šámal, P. a kol. *Trestní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, ale přiměřeně též rozsudek NSS z 18. 2. 2010, č. j. 7 Aps 1/2010 - 53). Podle přesvědčení zdejšího soudu tak policejní orgán činí pro potřeby trestního řízení. Soud nyní dodává, že na tom nemění nic skutečnost, že při tom nepostupuje dle trestního řádu v rámci úkonů zahájeného trestního řízení. Tento závěr soud podpůrně dovozuje i ze skutečnosti, že dříve zákon o policii neupravoval vůbec možnost získávání výpisu či opisu pro účely získávání poznatků o trestné činnosti (srov. § 69 a násl.), ale výslovně upravoval možnost získání výpisu z rejstříku trestů pro účely šetření přestupků, konkrétně, zda nelze takové jednání označit v důsledku předchozí trestné činnosti za trestný čin [§ 67 odst. 1 písm. a) zákona o policii ve znění do 31. 7. 2025]. Bylo by zvláštní, pokud by si policista pro účely šetření trestných činů nemohl údaje z rejstříku trestů vůbec vyžádat – zákon o policii tudíž musel vycházet z toho, že si je vyžádá v postavení policejního orgánu (nyní pak v § 66 odst. 2 zákon o policii obecně policistu opravňuje k získávání informací z rejstříku trestů).
54. Pokud se tedy dle § 10 odst. 1 ZRT vydává opis orgánům činným v trestním řízení pro potřeby trestního řízení, byla tato podmínka naplněna – opis byl vydán a vyžádán policejním orgánem pro potřeby trestního řízení (šetření důvodnosti trestního oznámení). Dále je nutno vzít v potaz, že policejní orgán takto ve vztahu k opisu z června 2021 postupoval v důsledku podaného trestního oznámení pro podezření z trestného činu podvodu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že měl uvést v omyl orgány žalované, kdy zatajil odsouzení za trestnou činnost v Rakousku, a měl tak být jako bezúhonný zapsán do seznamu advokátů ČAK. Vyžádání opisu z rejstříku trestů proto bylo pro policejní orgán naprosto logickým krokem, u něhož nelze mít za to, že by vybočoval z mezí obvyklého postupu policejního orgánu při provádění šetření v souladu s § 158 odst. 1 trestního řádu.
55. S ohledem na výše uvedené závěry o zákonnosti postupu dle § 10 odst. 1 ZRT nebrání procesní použitelnosti opisu ani skutečnost, že policejní orgán po prvotním šetření a posouzení uzavřel, že nebyly zjištěny skutečnosti, jež by svědčily o spáchání trestného činu, a nese-psal záznam o zahájení úkonů trestního řízení dle § 158 odst. 3 trestního řádu. Cílem policie nebylo obcházení zákonné úpravy poskytování opisů (taková okolnost, jež by jistě byla s to zvrátit uvedené závěry, z ničeho nevyplyvá), policie šetřila trestní oznámení a jen

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

později vyhodnotila, že nejde o podezření z trestného činu a že by věc mohla být projednána v rámci kárného řízení.

56. V této souvislosti pak soud nad rámec původního odůvodnění a v návaznosti na závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku dodává, že o *postupu pro potřeby trestního řízení* by patrně nešlo hovořit v situaci, kdy by bylo naprosto a bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že nemůže jít o trestný čin (námitka v bodech 24 a násl. podání žalobce z 2. 5. 2023). Potom by byl další postup policisty zjevně nadbytečný (nepotřebný), a tudíž excesivní. O takové situaci lze ovšem hovořit skutečně jen tehdy, kdy závěr o tom, zda by mohlo jít o trestný čin, nevyžaduje ani nejzákladnější skutkové hodnocení či právní úvahu (typicky by mohlo jít o naprosto nesmyslná podání, která by shledávala trestný čin např. v tom, že předchozí den přšelo). Nejde-li ovšem o tento typ poznatků (oznámení), může zdejší soud jen stěží (a už vůbec ne zpětnou optikou výsledku posouzení věci, tj. jejího odložení) zpochybňovat prvotní kroky a úvahy policejního orgánu a dovozovat, že přece vůbec nemohlo jít o trestný čin a že policejní orgán vůbec neměl v souladu se zásadou legality trestní oznámení prošetřovat; nic na tom nemění ani žalobcem v bodě 26 jeho podání z 2. 5. 2023 zmíněný náleze Ústavního soudu z 22. 2. 2005, sp. zn. I. ÚS 431/04, který se k takové či obdobné situaci vůbec nevyjadřoval [zabýval se uložením pořádkové pokuty před zahájením trestního stíhání z pohledu zákazu nucení k sebeobviňování a v tomto ohledu apeloval na restriktivní výklad § 158 odst. 3 trestního řádu, nicméně v souvislosti s tím, že písm. h) tohoto ustanovení nepředstavovalo náležitý podklad pro uložení pořádkové pokuty].
57. Soud je přesvědčen, že policejnímu orgánu náleží relativně široký prostor pro uvážení, zda a jak je vhodné či potřebné to které podezření prověřit (a vyhodnotit, zda by mohlo jít o trestný čin, ale i zda není na místě věc vyřídit jinak). Soud zároveň setrvává na závěru, že utváření právního názoru i skutkového hodnocení je postupný proces, policejnímu orgánu tak zpravidla nebude ihned a bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, že o trestný čin jít nemůže. To je i případ nynější věci, kdy má soud za to, že opis z 9. 6. 2021 nebyl policií žádan za účelem prověření zcela absurdní konstrukce v duchu výše uvedeného. Pokud trestní oznámení uvádělo, že byl žalobce odsouzen v Rakousku, což žalované při zápisu do seznamu advokátů zatajil a uvedl jí tak v omyl, není *a priori* nemyslitelné a nehájitelné, že tuto konstrukci policie alespoň v nejobecnější rovině prošetřovala. Nelze proto ani zpochybňovat, že v rámci prvotních kroků považovala za potřebné vyžádat opis žalobce z rejstříku trestů. To také znamená, že nelze mít za to, že by se snad policejní orgán mohl dopustit trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby či trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji, jak namítal žalobce. Není ostatně na správním soudu, aby sám autoritativně posuzoval, zda určité jednání je trestným činem a kdo jej spáchal; měl-li žalobce v tomto ohledu podezření, nebránilo mu nic podat na policist(k)u trestní oznámení.
58. Ohledně námítky, že policejní orgán nemohl opisy žalované vůbec postoupit cestou podnětu, neboť pro to neexistuje žádný právní podklad, soud upozorňuje na jím už dříve odkazovaný rozsudek č. j. 9 A 66/2022 - 205, který v této souvislosti vycházel z analogie s trestním právem procesním, konkrétně z aplikace § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu, podle něhož *nejde-li ve věci o podezření z trestného činu, státní zástupce nebo policejní orgán věc odloží usnesením, jestliže není na místě vyřídit věc jinak. Takovým vyřízením může být zejména odevzdání věci jinému orgánu ke kázeňskému nebo kárnému projednání*. Soud jinými slovy nepovažuje za vyloučené, aby policejní orgán postupoval dle cit. ustanovení ještě před sepsáním záznamu o zahájení úkonu trestního řízení, takový postup nevylučuje ani odborná

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

literatura (opět viz komentář k tomuto ustanovení in Šámal, P. a kol. *Trestní řád. Komentář*). Nad rámec toho pak soud dodává, že zákon o policii v § 78 odst. 1 upravuje předávání informací různým orgánům, vč. orgánů veřejné správy, které policie získala při plnění svých úkolů, je-li to nezbytné pro plnění úkolů v rámci jejich působnosti.

59. Policie tudíž byla oprávněna (dokonce povinna) informovat žalovanou o podaném trestním oznámení a svém šetření (fakticky jí věc odevzdat poté, co dospěla k závěru, že ve věci nejde o podezření ze spáchání trestného činu) a postoupit jí i příslušné opisy. Byly-li opisy policií získány v souladu se zákonem, představují výše cit. ustanovení dostatečnou oporu pro jejich postoupení žalované, aniž by snad muselo existovat zvláštní zákonné oprávnění k předávání opisů z rejstříku trestů jiným orgánům (soud již výše vysvětlil, že v tomto případě nelze hovořit o obcházení úpravy vydávání opisů). Žalované poté nic nebránilo k opisům v rámci výkonu její působnosti přihlížet a jejich obsahu se dovolávat i v nynějším soudním řízení – podklady, jež soudu předložila, resp. na něž odkázala, nezískala v rozporu se zákonem.
60. Tyto závěry konečně nezpochybňuje ani skutečnost, že policii muselo být dle žalobce zřejmé, že případné kárné provinění bylo promlčeno (podle žalobce měla policie věc bez dalšího odložit podle § 159a trestního řádu). Předně tomu tak není proto, že policie mohla zaslat podnět žalované (informovat ji) i na základě § 78 zákona o policii, nemusela tedy nutně postupovat analogicky či přiměřeně dle § 159a odst. 1 trestního řádu. Postup podle zákona o policii přitom není nijak podmíněn sdělením informací právě a jen ke kárnému projednání. Za druhé pak, jde-li o postup dle § 159a odst. 1 trestního řádu, vůbec nemuselo být policejnímu orgánu zřejmé, že odpovědnost žalobce za případné kárné provinění byla promlčena a věc je proto namíste odložit. Soud souhlasí se žalobcem, že odevzdání věci jinému orgánu k projednání přestupku, jiného správního deliktu, popř. ke kázeňskému či kárnému projednání z povahy věci nebude namíste, bylo-li by takové provinění promlčeno. Promlčení kárného provinění je ovšem oprávněna posuzovat primárně žalovaná. V době zaslání podnětu z 9. 6. 2021 byla přitom platná a účinná stávající úprava promlčení kárného provinění podle § 33 odst. 2 zákona o advokacii (účinnosti nabyla 1. 1. 2021). Dle ní platí, že kárná žaloba musí být podána do jednoho roku ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Podle předešlé právní úpravy šlo o lhůtu 6 měsíců, resp. dvou let. Vycházela-li policie z toho, že se žalobce mohl dopustit kárného provinění v důsledku svého čestného prohlášení z 3. 4. 2019, je zřejmé, že podle stávající úpravy by k promlčení případného provinění nedošlo, podle předchozí úpravy ano. Jen stěží lze proto tvrdit, že o promlčení nemohly panovat žádné pochybnosti a policii vyčítat, že podnět žalované zaslala (věc jí odevzdala) namísto, aby věc odložila.
61. I kdyby však snad soud zcela odhlédl od opisu z 9. 6. 2021, žalovaná nově zdůraznila, že opis z 4. 3. 2020 jí policie zaslala již dříve samostatným přípisem č. j. KRPB-148875-113/TC-2018-060081-AA. Jednalo se tedy o odlišné šetření a policie opis zasílala jen jako poznatek k osobě žalobce (nezmiňovala bližší okolnosti k průběhu dané věci, případ nijak nepředávala žalované postupem dle § 159a odst. 1 trestního řádu, žalobce zde nefiguroval jako podezřelý). Policie pouze uvedla, že se jednalo o prověření oznámení matky žalobce na Mgr. F., který měl žalobce zaměstnávat. Soud tento dopis provedl k důkazu, žalobce jednak zpochybnil postup Mgr. F., jednak postup policie při zaslání podnětu. Upozornil i na to, že žalovaná měla původně daný opis vyhodnotit jako nedostačující pro zahájení kárného řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

62. Pokud jde o tvrzené porušení advokátního tajemství, to považuje soud z hlediska procesní použitelnosti podnětu a opisu z 4. 3. 2020 v nynější věci za irrelevantní. Předně proto, že žalobce v tomto ohledu své obecné tvrzení ani dále nerozváděl a na prokazování této skutečnosti netrval. Přesto soud dodává, že Mgr. F. sdělil informace o žalobci zjevně v rámci své obhajoby v trestní věci, podle všeho primárně jako zaměstnavatel, nikoli obhájce žalobce; nadto, sdělil-li informace o odsouzení žalobce, to zcela jistě překračuje jeho postavení jako obhájce v řízení o předání, když žalobce netvrdil, tím méně prokazoval, že by jej snad Mgr. F. zastupoval i v Rakousku. V každém případě, porušil-li snad Mgr. F. svou mlčenlivost advokáta, ještě to nezpochybnuje další postup policejního orgánu, který se žádného pochybení nedopustil (z ničeho nevyplývá, že by snad Mgr. F. k případnému porušení advokátního tajemství nutil), naopak prověřoval skutečnosti, jež v dané době považoval v trestním řízení za relevantní.
63. V tomto případě je dále nepodstatná i většina výše adresovaných námitek – jednalo se o prostý přípis s dílčím poznatkem k žalobci, nikoli podnět k zahájení kárného řízení; nadto v době, kdy případné kárné provinění nemohlo být promlčeno (nutno ovšem současně uznat, že v tomto přípise se o jakémkoliv podezření z možného kárného provinění ani nehovoří). S ohledem na výše uvedené závěry soudu je tak opis z 4. 3. 2020 v nynějším řízení použitelný bez ohledu na námitky žalobce spojené s postupem dle § 159a odst. 1 trestního řádu, jež se vážou k podnětu z 9. 6. 2021. Z přípisu je zřejmé, proč byl opis vyžádán dvakrát, jednalo se o dva rozdílné postupy (dvou rozdílných součástí policie – policejních orgánů). Podstatné dále je, že trestní řízení zde vedeno bylo: žalovaná to ve vztahu k tomuto přípisu tvrdila a soud to u policejního orgánu dotazem též ověřil (ve věci již dříve byly zahájeny úkony trestního řízení, jak vyplývá ze sdělení policie z 1. 12. 2025). Není tedy důvod zpochybňovat, že policejní orgán byl oprávněn si opis vyžádat. Soud rovněž nevidí důvod zpochybňovat, že byl oprávněn žalovanou o svých zjištěních informovat (takovému postupu nutně nic nebrání).
64. Pokud jde o údajný původně negativní pohled orgánů žalované na význam opisu z 4. 3. 2020, soud dodává, že případný dřívější názor nemůže zvrátit to, jaký význam mu lze (ve spojení s dalšími podklady) nyní přikládat. Nebyla tím jistě vyloučena pozdější změna názoru žalované a už vůbec tímto případným dřívějším postojem není vázán zdejší soud. Žalovaná nadto popsala, že ve skutečnosti k tomuto podkladu původně nedopatřením vůbec nepřihlížela. Na okraj pak soud dodává, že je mu známa reakce žalované (její kontrolní rady) z 21. 5. 2021 na stížnost Mgr. M. nacházející se ve správním spise, jež byl vyžádán ve věci 9 A 66/2022, a na níž patrně žalobce poukazoval – v ní ovšem kontrolní rada na předmětný opis neodkazovala, ale hodnotila jen stížnost podatelky.
65. Soud pak pro úplnost dodává, že právě popsané závěry logicky vedou i k nedůvodnosti námitek, že žalovaná nebyla a není oprávněna podklady od policie použít v jiné souvislosti než s kárným projednáním. V případě přípisu z 4. 3. 2020 policejní orgán své podání s možným kárným proviněním vůbec nespojoval. Pokud jde o podnět z 9. 6. 2021, ten lze opřít nejen o § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu, ale i § 78 zákona o policii. Kromě toho ani § 159a odst. 1 trestního řádu nijak neomezuje orgán, jemuž je věc odevzdána, v tom, že s ní spojené podklady může použít právě a jen v rámci kárného řízení.
66. Lze proto uzavřít, že nejen opis z rejstříku trestů z 9. 6. 2021, ale tím spíše i opis z 4. 3. 2020 lze v tomto řízení považovat za procesně použitelné důkazy.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

67. Na základě nich má soud odsouzení žalobce v Rakousku za prokázané. Je zřejmé, že se žalobce dopustil drogového trestného činu, za který byl v roce 2017 pravomocně odsouzen, jakkoli nejsou známy přesné detaily tohoto odsouzení. Žalobci se údaje z opisů, potažmo rozhodnutí Krajského soudu v Brně nepodařilo relevantně zpochybnit. Vedle „čistých“ výpisů z rejstříku trestů sice soudu předložil i nahlédnutí do opisu z evidence rejstříku trestů z 11. 4. 2022, 9. 8. 2022 a 9. 5. 2023, které neobsahovaly žádnou informaci o odsouzení žalobce. K nim soud ve shodě s prvním rozsudkem poznamenává, že ZRT v účinném znění nahlédnutí do opisu výslovně neupravuje a jejich vydání nepředpokládá (upravoval jej ve znění do 30. 9. 2015). Tehdy a ani nyní výstup z nahlédnutí neoznačoval za veřejnou listinu (původně tím bylo zjevně myšleno fyzické nahlédnutí). Předložená nahlédnutí lze proto označit za prosté informace o obsahu opisu a slouží tedy jen k informování osoby, které se týkají (jak se na nich i uvádí). V každém případě platí, že nahlédnutí do opisu z dubna 2022 nebo i pozdější nutně nezpochybňuje, že zde předmětné odsouzení nebylo evidováno k červnu 2021 a dříve (v nahlédnutí se nemusí nacházet např. z důvodu zahlazení, viz i níže).

c) procesní použitelnost sdělení Rejstříku trestů a podkladů z úschovny dokumentace

68. Aby však soud vyloučil veškeré pochybnosti, které žalobce artikuloval a jež soud nechtěl pominout, obrátil se postupem podle § 74 odst. 1 věta čtvrtá s. ř. s. přímo na Rejstřík trestů s žádostí o vysvětlení rozporů mezi tím, co uvádí žalovaná a žalobce. Rejstřík trestů ve svém vyjádření z 29. 5. 2023 potvrdil, že nemá žádné informace o omylu v údajích a předložil též podklady z úschovny dokumentace podle § 16c odst. 1 ZRT, tj. notifikace rakouské strany. Ve vyjádření dále vysvětlil, že v důsledku oznámení o konci lhůty pro uchování záznamu o odsouzení dochází k výmazu záznamu o odsouzení ve zvláštní části opisu (srov. i § 4a odst. 2 ZRT). Tím podle soudu odpověděl na pochybnosti žalobce, neboť tato skutečnost logicky vysvětluje, proč již záznam o odsouzení není uveden v nahlédnutích do opisu. Podle Rejstříku trestů se údaje o předchozích záznamech nacházely v úschovně dokumentace podle § 16c ZRT. To sdělil už žalovaná v dopise z 5. 9. 2022 a poté i ve vyjádření soudu (popsal, že součástí úschovny se tyto údaje stávají *v důsledku informace o následné změně tohoto odsouzení*).

69. Žalobce už dříve odmítl, že by předmětné vyjádření vyvracelo jeho tvrzení, a zpochybnil přístup soudu k údajům z úschovny dokumentace (notifikacím rakouské strany). Namítl, že § 16c odst. 2 ZRT je protiústavní, koliduje s právem žalobce na ochranu osobních údajů, ochranu soukromého života, svobodnou volbu povolání a právem na spravedlivý proces podle Listiny základních práv a svobod, Úmluvy na ochranu základních práv a svobod a Listiny základních práv EU. Ustanovení je v rozporu s § 10 odst. 1 až 3 ZRT a právními předpisy na ochranu osobních údajů, umožňuje obcházet zákonné restrikce, pokud jde o subjekty oprávněné žádat opisy či výpisy z evidence rejstříku trestů. Úprava ZRT i institutu zahlazení by pozbyla smyslu.

70. Soud v první řadě podotýká, že je to naopak žalobce, koho tíží důkazní břemeno ohledně prokázání jeho tvrzení, potažmo zpochybnění údajů, jež se nacházejí v opisech z rejstříku trestů, jakožto veřejných listin. Vyjádření Rejstříku trestů přitom jeho argumentaci odvolávající se mj. na obsah nahlédnutí do opisu nijak nepodporuje. Rejstřík trestů jednak odmítl, že by si byl vědom jakéhokoliv omylu při provedení záznamu do zvláštní části, a zároveň vysvětlil, proč (obecně) dochází k výmazům záznamů. Potud přitom nelze mít žádné pochybnosti o procesní použitelnosti předmětného vyjádření. Bez ohledu na otázku přístupu soudu do samotné úschovny podle § 16c odst. 2 ZRT (k té viz níže), vlastní vyjádření bylo vyžádáno na podkladě řádného zákonného oprávnění, tj. § 74 odst. 1 věta

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

čtvrtá s. ř. s., který předsedovi senátu umožňuje *uložit i jiným osobám nebo úřadům, aby předložily své spisy k projednání věci potřebné, popřípadě také sdělily své stanovisko k věci.*

71. Sdělení Rejstříku trestů, že mu nejsou známy žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by sporný dřívější záznam v případě žalobce nebyl správný, stejně jako zobecnitelné vysvětlení postupu při výmazu údajů v evidenci a přesunu údajů do úschovny dokumentace, se přístupem soudu ke konkrétním údajům o odsouzení žalobce nutně netýká. Nejde zde o to, že by soud ze samotného vyjádření Rejstříku trestů dovozoval přímé potvrzení dřívějšího odsouzení (podklady k tomu měl již předtím k dispozici). Je proto nepřipadná argumentace žalobce vznesená zejména v bodě 7 a 8 jeho podání z 30. 6. 2023, podle níž je absurdní, aby v situaci, kdy orgán veřejné moci není oprávněn žádat o opis z rejstříku trestů, se tento na dřívější odsouzení dotáže. Soud se nemusel dotazovat na existenci odsouzení, podklady k tomu měl. Smyslem vyžádání si stanoviska Rejstříku trestů bylo především zjištění, zda Rejstřík trestů nedisponuje informacemi, že je tento záznam nesprávný (mylný), a případně vysvětlení toho, že již v evidenci nefiguruje. Vyžádání si takového stanoviska neobchází úpravu přístupu k opisům z rejstříku trestů. Soud opět připomíná, že opis (informaci o odsouzení) měl k dispozici od žalované. Ač tedy Rejstřík trestů svým vyjádřením fakticky potvrdil existenci záznamu, je to logický důsledek toho, že reagoval na dotaz soudu, který z existence záznamu v opisu vycházel. Neznaменá to však, že nelze zohlednit sdělení, že neměl žádné informace o tom, že by se při učinění záznamu dopustil omylu nebo jakým způsobem *obecně* dochází k přesunu údajů do úschovny dokumentace.
72. Pokud jde o přístup do úschovny dokumentace, i zde doznala úprava ZRT jistých změn. V době vyžádání si podkladů soudem platilo, že údaje o zrušených pravomocných rozhodnutích soudů, vedených podle § 2 a § 4a, a údaje vyřazené z evidence podle § 9 [§ 16c odst. 1 písm. a)] se poskytnou osobě, které se týkají, *soudu* a Ministerstvu spravedlnosti; další údaje podle písm. b) i orgánům činným v trestním řízení. Ustanovení § 16c odst. 2 ZRT tak rozlišovalo mezi soudy a orgány činnými v trestním řízení – zjevně tak *soudem* rozuměl soudy obecně, nejen soudy trestní. Jak zmínil již Rejstřík trestů, možnost poskytování údajů z úschovny byla upravena novelou č. 126/2003 Sb. Také důvodová zpráva k této novele přitom uvádí, že poznatky z praxe ukazují, že zmíněné údaje jsou požadovány k nahlédnutí zejména osobami, jichž se tyto údaje týkají. *V mnoha případech jsou požadovány též soudy nebo Ministerstvem spravedlnosti pro jiná řízení než řízení trestní* (původně se jednalo o § 16b, zákonem č. 306/2009 Sb. přesunuto do § 16c).
73. Aktuálně se již v úschovně ukládají jen údaje podle dřívějšího písm. a) a ty se *poskytnou na písemnou žádost osobě, které se týkají, nebo soudu. Jinému orgánu se tyto údaje poskytnou, pokud tak stanoví zvláštní právní předpis. Ministerstvo může údaje uvedené v odstavci 1 používat pro účely rozhodování o nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem* (§ 16c odst. 2 ZRT ve znění od 1. 1. 2025). Jakkoli se zde již nehovoří o orgánech činných v trestním řízení, nelze mít za to, že by ve vztahu k oprávnění *soudu* doznala právní úprava relevantních změn. Stále platí, že soud (bez bližší konkretizace) je oprávněn si údaje z úschovny dokumentace vyžádat. Nemění se tak nic na tom, že soudům jsou informace z úschovny dokumentace poskytovány na základě zákona.
74. NSS zdejšímu soudu ve zrušujícím rozsudku vytknul, že se řádně nevypořádal s námitkou žalobce, podle níž takový postup znamená obcházení úpravy poskytování opisu z evidence rejstříku trestů z důvodu, že se vyžádáním dokumentů z úschovny mohou k údajům z opisu dostat i ty subjekty, které si opis vyžádat nemohou, jako je i správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

75. V návaznosti na svůj první rozsudek soud zdůrazňuje, že daná úprava umožňuje poskytnutí údajů jen přesně stanovenému okruhu subjektů, mj. soudu. Zdejší soud tak postupoval dle výslovného znění zákona, požádal-li Rejstřík trestů o údaje z úschovny dokumentace – ač sám skutečně není oprávněn vyžádat si opis z rejstříku trestů, údaj z úschovny dokumentace žádat mohl. Takový postup dával smysl tím spíše v situaci, kdy byla otázka dřívějšího odsouzení žalobce středobodem soudního řízení. V roli nalézacího soudu byl přitom povinen ověřit splnění podmínky bezúhonnosti, a v této souvislosti zohlednit i případně zahlazená odsouzení. Údaje si vyžádal jen pro účely soudního řízení, jež inicioval sám žalobce, jehož se údaje přímo týkají. Tyto skutečnosti nejsou zveřejněny a nedostanou se k nim ani třetí osoby. Z tohoto pohledu tak nemohlo dojít k nepřípustnému zásahu do práv žalobce na ochranu soukromí a informačního sebeurčení. Byl to ostatně žalobce, jenž takovému postupu mohl předejít tím, že by přesvědčivě vysvětlil skutečnosti nasvědčující jeho stíhání, resp. odsouzení v Rakousku.
76. V důsledku novelizace ZRT již ovšem soud nahlíží jinak na smysl a význam úschovny dokumentace. Nadále setrvává na závěru, že cit. úprava nebyla a není protiústavní. Soudy obecně mají mít do úschovny přístup. Instituty opisu a úschovny dokumentace jsou totiž odlišné – smyslem opisu je zjednodušeně řečeno poskytnout oprávněným subjektům informace o odsouzení osoby i v případě, kdy se na ni jinak nahlíží jako by odsouzena nebyla. Smyslem úschovny dokumentace je shromažďování údajů o skutečnostech, jež se z evidence vymažou. V úschovně tak nejsou shromažďovány údaje vedené v evidenci (a zachycené v opisu), ale naopak informace, které v opisu nalézt nelze. ZRT v § 16c odst. 1 tyto informace též vymezuje – jde o údaje o zrušených pravomocných rozhodnutích soudů vedených podle § 1 odst. 1 (dříve § 2) a § 4a a údaje vyřazené z evidence podle § 9. Úprava jinými slovy míří primárně na případy, kdy došlo ke zrušení původního pravomocného rozhodnutí, zejména cestou mimořádného opravného prostředku (opět viz i důvodovou zprávu k zákonu č. 126/2003 Sb.).
77. Jelikož nejde o srovnatelné situace, není poskytování údajů z úschovny dokumentace obcházením úpravy přístupu k opisům z rejstříku trestů – tuto úpravu nijak nepopírá. Soud tím nemá získat přístup k údajům zachycovaným v opisu z rejstříku trestů. Ty už v něm obsaženy nejsou, a to jen z důvodu, že rozhodnutí, na základě níž byly zapsány, byla později zrušena. Právě a jen o tom se podle všeho má dozvědět soud z úschovny dokumentace (nikoli o tom, že byla daná osoba odsouzena, ale že odsouzena být neměla). Není tak zpochybněn smysl toho, proč je okruh subjektů oprávněných opis žádat tak úzce vymezen.
78. Je pak ovšem otázkou, zdali se v úschovně dokumentace mají evidovat údaje o všech zrušených záznamech vedených podle § 4a ZRT, nikoli tedy jen v těch případech, kdy byla rozhodnutí trestních soudů jiného členského státu EU zrušena (např. cestou mimořádného opravného prostředku) a záznam tak neměl v evidenci vůbec figurovat. Z vyjádření Rejstříku trestů vyplývá, že jím poskytnuté informace (3 notifikace rakouské strany) byly součástí úschovny dokumentace, a to *v důsledku informace o následné změně tohoto odsouzení*. Proto soud k těmto podkladům původně přistupoval jako k součásti úschovny dokumentace a přihlížel k nim; vycházel z toho, že Rejstřík jistě nejlépe ví, jaké údaje v úschovně dokumentace shromažďuje. V návaznosti na podrobnější vypořádání související žalobní námitky lze ovšem nejspíše zpochybnit skutečnost, že se součástí úschovny dokumentace mají stát údaje o všech vymazaných záznamech, namísto jen těch, kdy došlo ke zrušení „podkladového“ trestního rozhodnutí. V opačném případě totiž zůstávají evidovány údaje, jež by tímto způsobem evidovány být neměly a neměly by být nadále přístupné cestou § 16c

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

odst. 2 ZRT. Takto se potom soud skutečně může dostat k informaci o dřívějším (již neevidovaném) odsouzení nikoli jen ve vztahu k případům, kdy bylo odsuzující rozhodnutí později zrušeno – ve svém důsledku tak i v rozporu se smyslem úpravy úschovny dokumentace. Tyto úvahy však nijak nesouvisí s namítanou protiústavností § 16c odst. 2 ZRT, ale spíše s použitelností poskytnutých podkladů v tomto konkrétním případě. Soud tudíž nepřikročil k přerušení řízení a předložení věci Ústavnímu soudu, jak navrhoval žalobce.

79. Jakkoli byly soudu předmětné notifikace zaslány formálně v souladu se zákonem jako součást úschovny dokumentace, z důvodu vyjevených pochybností o materiální správnosti jejich další evidence v úschovně dokumentace se soud rozhodl k nim nepřihlížet v rozsahu, v jakém z nich dříve dovozoval přímé potvrzení svého závěru o existenci odsouzení žalobce. Z poslední notifikace z 20. 3. 2022 vyplývá, že důvodem výmazu záznamu v evidenci byl konec lhůty pro uchování informací v rejstříku, nikoli tedy nutně zrušení původního trestního rozhodnutí. Jakkoli je přitom soud oprávněn v tomto typu řízení přihlížet i k zahlazeným odsouzením, na rozdíl od opisů z rejstříku trestů, jež byly policejním orgánem obstarány v souladu se zákonem, o způsobu a oprávněnosti uchování údajů o notifikacích v úschovně dokumentace má soud pochybnosti. Tak je tomu bez ohledu na skutečnost, že i přes zahlazení odsouzení by standardně údaje o odsouzení v opisu měly zůstat (viz výše) a nikoli být z evidence zcela vymazány (neuvádí se poté jen ve výpisu). Soud obecně nevidí důvod, proč by tomu tak nemělo být i u údajů o odsouzeních evidovaných dle § 4a ZRT (viz i aktuální znění § 13 odst. 2 ZRT), když z ničeho nevyplývá, že se tyto údaje zcela vymažou jen např. z důvodu zahlazení odsouzení (o tom, že nesmí být ve výpisu, nemůže být pochyb). Soud jinými slovy netvrdí, že tyto údaje už nesmí figurovat nikde, o řádnosti vedení úschovny dokumentace (resp. přístupu soudu k údajům o nikoli zrušených, ale zahlazených odsouzeních na základě § 16c ZRT) má však na podkladě rozhodné právní úpravy pochybnosti.

d) závěr soudu

80. To však nic nemění na závěru, že se žalobce trestného činu dopustil a že byl za něj v Rakousku pravomocně odsouzen. I bez údajů z notifikací tyto skutečnosti vyplývají z řady dalších důkazů, zejména obou opisů z rejstříku trestů ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Brně o předání žalobce do Rakouska a dalšími podklady z vyžádaného extradičního spisu, jímž soud doplnil dokazování. Soud má za prokázané, že EZR byl vydán v souvislosti s nikoli bagatelní drogovou trestní činností, z níž byl žalobce v Rakousku podezřelý. Dále má soud za prokázané, že EZR byl vydán v souvislosti s nařízením zatčení žalobce, zjevně tedy pro účely vedení trestního řízení, stejně jako to, že žalobce byl skutečně do Rakouska fyzicky předán. K tomu pak přistupuje vyjádření Rejstříku trestů, jež nepřináší žádné pochybnosti ohledně možného omylu při záznamu odsouzení žalobce v evidenci rejstříku trestů, ale naopak jím vznesené pochybnosti, pokud jde o nahlížení do opisu, v dostatečné míře vyjasňuje (bod 67 tohoto rozsudku). Zjištěné skutečnosti dle soudu tvoří uzavřený, vzájemně provázaný a žalobcem nenarušený řetězec svědčící jak o předání žalobce do Rakouska k vedení trestního řízení, tak i o jeho odsouzení.
81. Stejně jako v prvním rozsudku přitom soud považuje nadále pro podporu svých skutkových zjištění za přílehlavou i poznámku žalované, že pokud by byl výsledek následného řízení v Rakousku pro žalobce příznivý, žalované či soudu by to sdělil a případně i předložil odpovídající rozhodnutí či potvrzení nebo jiný obdobný dokument rakouského soudu či jiného orgánu. Soud setrvává na závěru, že určité vyústění lze v takovém případě vzhledem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

k nezpochybnitelnému předání žalobce do Rakouska a jeho pobytu ve vazbě (nejprve předběžné a poté předávací) očekávat (např. v podobě dokumentu o zastavení trestního stíhání). Žalobce zejména v podání z 2. 5. 2023 tvrdil, že požadavek na předložení takových listin je nesplnitelný, jelikož se o nezahájení trestního stíhání nevydává rozhodnutí a podezřelý nemá ani právo nahlížet do policejního spisu. K tomu soud nyní nad rámec dřívějšího zdůvodnění dodává (srov. i bod 27 zrušujícího rozsudku), že tuto námitku neshledává důvodnou. Nelze přistoupit na argument, že žalobce byl (nezpochybnitelně) Krajským soudem v Brně předán do Rakouska, a dokonce byl držen ve vazbě, aniž s ním bylo následně v Rakousku vedeno trestní řízení, popř. takové řízení bylo ukončeno, aniž byl žalobci vydán jakýkoli dokument. Soud má i po doplnění dokazování za nezpochybnitelné, že v Rakousku bylo nařízeno zatčení žalobce a že byl fyzicky rakouským orgánům na hraničním přechodě předán. Ač to samo o sobě neprokazuje, že skutečně došlo k zahájení jeho trestního stíhání, potažmo odsouzení, soud svým požadavkem nutně nemyslel vydání rozhodnutí o nezahájení trestního stíhání (odložení věci) či zprošťujícího rozsudku, ale předložení jakéhokoli podkladu či označení jiného důkazního prostředku k tomu, že žalobce nebyl v Rakousku nadále stíhán, resp. odsouzen. Lze uvažovat i jen např. o potvrzení k propuštění z vazby či zadržení, k čemuž nepochybně po předání na hraničním přechodě v určitý moment dojít muselo. Při jednáních dne 8. 10. 2025 a 19. 1. 2026 žalobce velmi vágně připustil vedení předávacího řízení – ani přes zcela konkrétní dotazy soudu však nebyl schopen věrohodně a přesvědčivě vysvětlit, co se dělo po jeho předání rakouským orgánům. Tvrdil, že vůbec nebyl vzat do vazby; na skutečnost, že dle příkazu státního zástupce měl být dodán do věznice zemského soudu nijak nereagoval.

82. Tyto úvahy pak soud tak jako tak činí v zásadě nad rámec nezbytného zdůvodnění, neboť není na něm, ale na žalobci, aby případně zpochybnil obsah obou opisů z rejstříku trestů. Žalobce přitom nejenže nepředložil žádné podklady, ale další vývoj své trestní věci v Rakousku ani jinak neosvětlil. Pouze trvá na tom, že se nikdy trestného činu nedopustil a že nikdy nebyl v tuzemsku nebo v zahraničí odsouzen (např. na str. 5 a 6 podání z 2. 5. 2023 jasně tvrdí, že se nikdy nedopustil trestného činu a nikdy nebyl odsouzen s tím, že záznam je nesprávný; opětovně to zopakoval i u ústních jednání před soudem).
83. Soud je nucen připustit, že žalobce dříve explicitně písemně nevyzval k doložení podrobností ohledně tvrzeného trestného činu (bod 42 zrušujícího rozsudku), nicméně to nemění nic na tom, že případné vysvětlení dalšího osudu trestního řízení bylo namíste a představovalo pro žalobce poměrně zřejmou cestu, jak vysvětlit existenci záznamu o odsouzení v českém rejstříku trestů. Po vrácení věci pak zdejší soud přípisem z 12. 8. 2025 žalobce upozornil, že mu nic nebrání uvést případné podrobnosti a předložit podklady ohledně tvrzeného trestného činu v Rakousku, a to i jen proto, nasvědčovaly-li by snad jeho nízké společenské škodlivosti. Žalobce v tomto směru i přes poučení soudem později nijak konkrétněji nereagoval, a to ani později během ústních jednání. Jeho dřívější vysvětlení, že se rakouské orgány musely dopustit omylu při notifikaci Rejstříku trestů, vyznívá v kontextu všeho výše uvedeného absurdně – žalobce na jednu stranu naznačuje, že ve věci ani nebylo zahájeno trestního stíhání, a na stranu druhou implikuje, že rakouské orgány *omylem* zaslaly informace o odsouzení, a to informace zcela konkrétní, vč. uloženého trestu (pomyslnou korunu způsobu pojetí jeho argumentace pak dodává, že se od počátku stavěl nejasně k tomu, zda s ním bylo vůbec vedeno řízení o předání, aby se jeho vedení v jiné souvislosti nakonec dovolával, chtěl-li zpochybnit postup Mgr. F.).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

84. Skutkové závěry soudu konečně nevyvrací ani nově předložené podklady ke zpracovávání osobních údajů žalobce v souvislosti s dřívějšími odsouzeními. Soud nemá důvod zpochybňovat pravost a věrohodnost odpovědi Zemského policejního ředitelství Vídeň (ve spojení s výpisem z rejstříku trestů z 8. 8. 2024), podle níž žalobce nemá záznam v rakouském rejstříku trestů. Ač to z této odpovědi přímo nevyplývá, soud (i vzhledem k dotazu žalobce, jenž se ptal i na zahlazená odsouzení) nutně nerozporuje, že rakouské orgány neevidují ani záznam o dřívějším zahlazeném odsouzení. Je třeba vyjít z rakouské právní úpravy zahlazení a uchovávání záznamů v rejstříku trestů.
85. Poskytování potvrzení o odsouzení, popř. o tom, že trestní rejstřík neobsahuje záznam o odsouzení se vydává ve formě výpisu z rejstříku trestů podle § 10 zákon o trestních rejstřících (BGBl. č. 277/1968). Žalobce předložil jednak výpis z rejstříku trestů, vydaný Stadtgemeinde Retz, jednak odpověď správce rejstříku trestů, tj. Zemského policejního ředitelství Vídeň, prostřednictvím e-mailu. Ten představuje potvrzení, že trestní rejstřík neobsahuje záznam o odsouzení. To však neznamená, že žalobce dříve odsouzen nebyl. Tentýž zákon totiž neupravuje obdobu českého opisu, ve kterém by se uchovávala i dřívější (např. již zahlazená) odsouzení. V § 12 odst. 1 naopak upravuje výmaz údajů z rejstříku trestů. Stanoví přitom, že 2 roky po zahlazení odsouzení musí být údaje týkající se zahlazeného odsouzení a odsouzené osoby vymazány z rejstříku trestů. Takové údaje pak logicky nejsou v rejstříku trestu nadále vedeny a rakouské orgány tak nemohou záznam v rejstříku potvrdit.
86. Zákon o zahlazení (BGBl. č. 68/1972) v § 1 odst. 1 stanoví, že výmaz (zahlazení) soudních odsouzení nabývá účinnosti ze zákona, a to uplynutím výmazové lhůty. Podle odstavce druhého zahlazením odsouzení zanikají všechny nepříznivé důsledky, které jsou s odsouzením ze zákona spojeny. V souladu s odstavcem čtvrtým pak platí, že jakmile je odsouzení zahlazeno, má se za to, že odsouzená osoba nemá záznam v trestním rejstříku, pokud neexistuje jiné, nezahlazené odsouzení. Odsouzená osoba není povinna zahlazené odsouzení zveřejňovat. Zahlazené odsouzení nesmí být uvedeno ve výpisech a osvědčeních z rejstříku trestů ani z nich nesmí být žádným způsobem patrné (odstavec pátý).
87. Soud má za to, že vzájemný vztah obou úprav vysvětluje, jak je možné, že rakouské orgány nyní (resp. v r. 2024) nevedou žádný záznam o odsouzení žalobce, přestože dle jiných podkladů odsouzen byl. Předmětnému potvrzení tak nelze přikládat takový význam, jaký mu přikládá žalobce – dřívější odsouzení nutně nezpochybňuje. Pro úplnost pak soud dodává, že dle § 3 odst. 1 bod 2 zákona o zahlazení (BGBl. č. 68/1972) platí pro odsouzení k trestu odnětí svobody do 1 roku, peněžitému trestu nebo jinému trestu lhůta k zahlazení v délce pěti let. Ta se počítá obecně od okamžiku vykonání trestu, v případě podmíněného odsouzení (jako byl i případ žalobce) ovšem běží od právní moci trestního rozsudku, pokud zkušební lhůta uplyne bez „odvolání“; odsouzený se jinými slovy osvědčí (viz úřední výklad na webových stránkách rakouských orgánů⁵). V takovém případě by tak lhůta k zahlazení, počítaná od března 2017, v srpnu 2024 skutečně uplynula, přičemž by již uplynula i lhůta pro výmaz jakýchkoliv údajů o žalobci.
88. Soud pro pořádek dodává, že o znění aplikovaných ustanovení rakouské úpravy neměl pochybnosti. Nejedná se o nijak rozsáhlý rozbor cizího práva či rozsáhlý překlad; jde o znění pouhých několika ustanovení. Jejich vyznění je přitom jednoznačné, neodvisí od případných

⁵ K tomu soud pro úplnost odkazuje i na §43 odst. 2 rakouského trestního zákoníku, z něhož tento závěr, vztažený i na problematiku zahlazení, zjevně vychází. In *Rechtsinformationssystem des Bundes (RIS)*. Dostupné dne 19. 1. 2026 z: <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10002296>

jazykových nuancí. Žalobce ani žalovaná překlad při jednání nezpochybnili, ani členové senátu neměli o vyznění německého originálu pochybnosti. Soud při vyhledávání relevantní rakouské úpravy použil několik dostupných překladů, a nakonec zvolil nástroj *Copilot*, jenž mají soudy oficiálně k dispozici jako nástroj tzv. umělé inteligence (z významového hlediska nebyly mezi překlady rozpory, soud tudíž nepovažoval za nezbytné vyžádat úřední překlad, přičemž jej v rámci prováděného dokazování nepožadovaly ani strany).

89. Konečně v rámci závěrečné řeči při jednání dne 19. 1. 2026 žalobce možný omyl rakouských orgánů nově vysvětloval rozpory ve jménu svého otce (k tomu měl údajně navrhnout k důkazu svůj rodný list). Soud podotýká, že žalobce k prokázání daného tvrzení tento důkaz nenavrhoval, neboť takové tvrzení nevznášel; předložil jej k výzvě soudu, týkající se toho, jaké je skutečné jméno otce žalobce. Soud totiž samozřejmě nemohl již v průběhu řízení přehlédnout rozpor mezi podklady, jež sám žalobce soudu předestřel (jednou dokládal úmrtní list otce se jménem P. S., později dotaz rakouským orgánům, kde uvedl, že jméno otce je J.). Tuto skutečnost již ovšem soud později nepovažoval za rozhodnou, proto se jí dále nevěnoval a netrval na vyjasnění této nesrovnalosti. Není mu přitom jasné, jak by případný rozpor ve jméně otce vysvětloval možný omyl při oznámení odsouzení českému Rejstříku trestů. I kdyby rakouské orgány uvedly nesprávné jméno otce, žalobce byl stále identifikován ve všech klíčových podkladech nezaměnitelným způsobem. Je zcela vyloučeno, že by mohlo jít o jinou osobu, neboť není pochyb o tom, že právě žalobce byl do Rakouska předán. Předmětný důkaz by tak stejně nemohl přinést v tomto ohledu relevantní skutková zjištění.

III.C. K vlastnímu posouzení bezúhonnosti žalobce

90. Soud uzavírá, že má existenci odsouzení za prokázanou. Nyní tedy postoupí k tomu, co z toho lze vyvozovat o bezúhonnosti žalobce. Jak již však soud popsal výše, odsouzení samo o sobě nepovažoval za rozhodující skutečnost tohoto případu. Trestný čin měl ostatně žalobce spáchat před cca 10 lety, byl za něj pravomocně odsouzen před více než osmi lety, jeho odsouzení již nadále není evidováno a patrně tedy bylo zahlazeno – z trestněprávního hlediska se na něj hledí jako by nebyl odsouzen. Prokázání odsouzení žalobce za drogový trestný čin podle § 28a odst. 1 pátý případ SMG navíc nevypovídá nic konkrétního o skutečném charakteru a závažnosti tohoto jednání (žalobce podle všeho ani nebyl odsouzen za přečin podle § 27 SMG, pro nějž byl rovněž předán).
91. Přesto nelze od odsouzení zcela odhlížet, a to ani s odstupem dalších dvou let od data vydání prvního rozsudku. I bez znalosti bližších okolností lze poukázat na typovou závažnost drogových trestných činů spojených s obstaráním návykových látek pro jiného (trestný čin podle § 28a SMG je ostatně zločinem, tedy typově závažnějším jednáním). Nejednalo se jinými slovy o ryze bagatelní pochybení, o čemž svědčí i uložený trest odnětí svobody, resp. délka zkušební doby. Žalobce nepochybně odsouzen byl, byl odsouzen k trestu odnětí svobody, byť byl jeho výkon podmíněně odložen, a tuto skutečnost je logicky nutné brát v úvahu při posouzení jeho stavovské bezúhonnosti. Je tomu tak zejména s ohledem na jeho pozdější chování a postoj k této „životní etapě“.
92. Pro úvahy soudu totiž byla a stále je rozhodující druhá významná rovina případu, tj. skutečnost, že žalobce odsouzení zatajil a setrval ho popírá. Žalovaná předložila jeho čestné prohlášení z 23. 3. 2015 (k žádosti o zápis do seznamu advokátních koncipientů) a z 3. 4. 2019 (k žádosti o zápis do seznamu advokátů) a dále dvě žádosti o složení advokátní zkoušky z r. 2018. Prohlášení z r. 2015 podle ní žalobce učinil přesto, že musel vědět, že se dopustil

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jednání majícího znaky trestného činu (musel si být vědom, že takové jednání by mohlo ohrozit důvěryhodnost výkonu advokacie), v r. 2019 učinil prohlášení poté, co byl za předmětný trestný čin již pravomocně odsouzen. Uvedené podklady soud při prvním jednání v této věci provedl k důkazu.

93. Soud zdůrazňuje, že jak v prohlášení z 23. 3. 2015, tak z 3. 4. 2019 žalobce čestně prohlásil, že a) není trestně stíhán v tuzemsku či zahraničí, b) není a v minulosti nebyl kárně stíhán nebo postižen za porušení tuzemských či zahraničních předpisů upravujících výkon právních povolání a c) nedopustil se žádného jiného jednání, které by mohlo ohrozit důvěru veřejnosti v řádný výkon advokacie nebo snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu.
94. V přihláškách ke složení advokátní zkoušky z 9. 3. 2018, resp. 18. 12. 2018 pak obdobné body jako v čestných prohlášeních nejsou. Žalobce v nich tudíž v duchu výše uvedeného nic čestně neprohlášoval. Ve vztahu k otázce bezúhonnosti se tam toliko uvádí, že žalobce přiložil/přiloží výpis z rejstříku trestů, jako povinnou přílohu žádosti. Byť žadatel i při přihlášce k advokátní zkoušce musí prokázat svou bezúhonnost [§ 7 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii], a své odsouzení přitom nijak žalované nesignalizoval, pro posouzení nynější věci jsou rozhodná především zmíněná čestná prohlášení, v nichž žalobce výslovně a *čestně* prohlášoval konkrétní skutečnosti.
95. V prvním rozsudku soud k těmto čestným prohlášením podotkl, že tato nemusela být vědomě subjektivně lživá, přesto jejich obsah (primárně čestného prohlášení z 3. 4. 2019) kladl žalobci k tíži. To mu NSS v bodě 26 zrušujícího rozsudku vytknul s tím, že nejednoznačně vymezil zavinění žalobce. Soud v tomto případě neuvažoval v kategoriích úmyslného či nedbalostního zavinění v tom smyslu, že by snad dovozoval možné kárné provinění či jiný správní delikt žalobce, pouze se (nevhodně vyjádřeným způsobem) zamýšlel nad tím, že každý může mít odlišný subjektivní názor na to, jaké jednání by *mohlo ohrozit důvěru veřejnosti v řádný výkon advokacie nebo snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu* [bod c) obou čestných prohlášení]. Soud připomíná, že ani v jednom případě žalobce nebyl aktuálně trestně ani kárně stíhán (z ničeho to alespoň nevyplývá), ani dříve nebyl kárně potrestán. Relevantním tak mohl být právě bod c) čestných prohlášení. Ne každé problematické, popřípadě i trestné jednání, zvláště pokud přímo nesouvisí s výkonem advokacie, ovšem bude nahlíženo jako potenciálně ohrožující důvěru veřejnosti či snižující důstojnost a vážnost advokátního stavu, tím spíše jde-li přímo o osobu, jež se takového jednání dopustila.
96. V tomto ohledu soud měl a má pochybnosti o tom, do jaké míry lze klást žalobci k tíži jeho čestné prohlášení z r. 2015. Bez znalosti detailů o spáchaném trestném činu soud bez důvodných pochybností nemůže dovozovat, že již tehdy žalobce musel považovat jednání, jehož se dopustil, za potenciálně ohrožující důvěru veřejnosti v řádný výkon advokacie nebo snižující důstojnost a vážnost advokátního stavu a že tedy věděl, že čestné prohlášení činí vědomě nepravdivě. Optikou výtky NSS lze v tomto případě z důvodu popsanych pochybností hovořit o jeho zavinění z nevědomé nedbalosti. Jak příhodně uvedla žalovaná, žalobce je osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním. Mohl tak předpokládat, že trestný čin, kterého se dopustil, už jen z pohledu jeho typové závažnosti potencialitu stanovených negativních dopadů mít může. Výše soud dovodil, že žalobce byl odsouzen za *a priori* nikoli bagatelní čin (pro závěr, že o bagatelní čin šlo, žalobce nepředložil žádné podrobnosti svého odsouzení), z pohledu nároků profesní etiky proto bylo namístě žalované informaci o tomto jednání transparentně předestřít, a to bez ohledu na to, zda k tomu došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v České republice nebo v cizině. Obchodování s drogami je úmyslný trestný čin, žalobce se jej tudíž dopustil vědomě, a musel tak vědět, že se dopustil trestné činnosti. Takovou trestnou činnost již lze obecně považovat za vysoce nežádoucí a společensky neakceptovanou. Veřejnost neočekává, že se takového jednání bude dopouštět advokát (advokátní koncipient), a může to proto v ní vzbudit pochybnosti o řádném výkonu advokacie a též snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu.

97. Jak ukázalo i nyníjší soudní řízení, žalovaná je (byla) v možnosti zjišťování informací (zde z trestních evidencí) o advokátech, advokátních koncipientech, resp. uchazečích o tato povolání značně limitována. Lapidárně řečeno – pokud jí určitou informaci nesdělila sama dotčená osoba či příslušný orgán veřejné moci, neměla moc možností se o tom dozvědět. To platilo právě i o odsouzení trestním soudem, zvláště pokud k němu došlo v cizině. Žalovaná sice standardně požaduje i výpis z rejstříku trestů, již se ale nedozví o těch jednáních a odsouzeních, která se ve výpisu neuváděla (srov. výše). Žalovaná má pravdu v tom, že žalobce by neměl být v lepší pozici, než jiný advokát (advokátní koncipient), který by takové skutečnosti nezatajil. Díky tomu tak, jak uváděla i sama žalovaná, rostl význam čestných prohlášení, které má nad rámec prostého výpisu z rejstříku trestů garantovat bezúhonnost žadatele (jeho širší bezúhonnost stavovskou). Z povahy věci je pak nanejvýš žádoucí, aby čestná prohlášení odpovídala skutečnosti, aby se jednalo o čestné (tj. úplné a pravdivé) potvrzení toho, co se v čestném prohlášení uvádí. Aniž přitom soud hodnotí, zda se žalobce vůbec mohl dopustit přestupku podle § 21 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, resp. podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, tím že by v čestném prohlášení zatajil své odsouzení, sama existence této skutkové podstaty jen *dokresluje* význam čestných prohlášení vůči správním orgánům.
98. V této souvislosti nelze nepoukázat ani na zákonnou povinnost advokátů podle § 29 odst. 2 zákona o advokacii bezodkladně, nejpozději do 1 týdne, oznámit žalované veškeré skutečnosti, které by mohly být důvodem k pozastavení výkonu advokacie nebo k vyškrtnutí ze seznamu advokátů (nepochybně tedy i spáchání trestného činu, tím spíše odsouzení za něj). Zákon, stejně jako bod c) čestných prohlášení, zde na rozdíl od vlastního vyškrtnutí (§ 8 odst. 1 písm. c)) hovoří o *potencialitě*; oznámeny by tak měly být nejen skutečnosti, které nutně vedou k vyškrtnutí, ale i ty, u nichž taková možnost existuje – oznámeny *a contrario* nemusí být jen ty skutečnosti, u nichž lze již dopředu jednoznačně vyloučit, že by vedly k vyškrtnutí (není proto bez dalšího překážkou, že nyní nejsou známy detaily spáchaného trestního činu). Tato povinnost přitom platí v souladu s § 39 zákona o advokacii přiměřeně i pro advokátního koncipienta; povinnost tak měl žalobce nejen jak advokát, ale i dříve jako advokátní koncipient.
99. Z těchto důvodů soud proto i nadále uzavírá, že žalobce měl své odsouzení v Rakousku žalované oznámit již v souvislosti se žádostí o zápis do seznamu advokátních koncipientů, i když mohl být subjektivně přesvědčen o tom, že se jednáním, za něž byl odsouzen, nedopustil jednání ohrožujícího důvěru veřejnosti ve výkon advokacie. Jinými slovy bylo namíste od něj, jako právníka, požadovat, aby i v případě subjektivních pochybností uvedl, že se dopustil jednání, které mohlo (ne nutně muselo) ohrozit důvěru veřejnosti v řádný výkon advokacie nebo snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu. To, že i vůči soudu popíral, že se objektivně dopustil závažného jednání (v němž bylo lze spatřovat zločin obchodování s drogami), nadto nenasvědčuje tomu, že by za jeho dřívejším chováním bylo jakési subjektivní přesvědčení, že drogový trestný čin, kterého se dopustil, vůbec nemůže

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ohrožit důvěru ve výkon advokacie. Spíše svědčí o snaze odsouzení zatajit a zarputile popírat, že k němu došlo.

100. Všechny tyto úvahy pak samozřejmě dopadají i na čestné prohlášení z 3. 4. 2019. Jak soud uvedl již v prvním rozsudku, u něj nadto nastal *další* kvalitativní posun, neboť žalobce již byl pravomocně odsouzen a potrestán soudem. Potom mu byla závažnost jeho jednání i formálně signalizována, a nelze tak pochybovat o tom, že o vysoké typové závažnosti svého jednání (jež naplnilo znaky zločinu) již věděl. V případě čestného prohlášení z 3. 4. 2019, které bylo činěno poté, co byl žalobce odsouzen, nacházel se ve zkušební době a jeho odsouzení bylo stále evidováno, lze proto podle soudu dokonce hovořit o vědomém a úmyslném zamlčení výše popsaného jednání, a tedy o vědomě lživém čestném prohlášení. Žalobce musel mít jasnou představu o tom, že zločin obchodování s drogami (bez ohledu na jeho konkrétní okolnosti) by mohl ohrožit důvěru veřejnosti v řádný výkon advokacie nebo snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu. Byl tak přinejmenším srozuměn s tím, že podává nepravdivé čestné prohlášení. V tomto případě je proto závažnost jeho jednání ještě výraznější. Byl to přitom právě přístup žalobce, jenž zapříčinil, že se žalovaná o jeho odsouzení dozvěděla se zpožděním. Žalobce byl zapsán do seznamu advokátů a vykonával advokacii; pokud by ovšem své odsouzení v čestném prohlášení či postupem podle § 29, resp. § 39 zákona o advokacii oznámil, vývoj mohl být odlišný (z následného postupu žalované je zřejmé, že by usilovala o nezapsání žalobce, případně o jeho vyškrtnutí). Žalobce svým jednáním, kdy předložil „čistý“ výpis z rejstříku trestů a zároveň v čestném prohlášení odsouzení v cizině neoznámil, nepoctivě využil prostor, který mu právní úprava evidování odsouzení v cizině (a absence běžného přístupu žalované k opisu z rejstříku trestů) poskytovala – tím získal výhodu, jelikož se vyhnul možným nepříznivým následkům ze strany žalované, a byl zapsán jako advokát. Takový postup nemůže soud aprobovat, popřel by tím totiž význam podávání čestného prohlášení a především by takovým výkladem připustil, že je výhodnější odsouzení zatajit a „hrát mrtvého brouka“, než jej náležitě oznámit.

101. Tyto závěry soud činí i s přihlédnutím k tomu, že žalobce svůj přístup nezměnil ani v řízení před soudem, a to ani po vrácení věci ze strany NSS. Přestože soud žalobce opakovaně upozornil, že pro jeho úvahy může být důležitá i určitá sebereflexe, a přestože mu dal v průběhu řízení prostor, aby odsouzení v Rakousku a jeho okolnosti vysvětlil, žalobce odsouzení setrvale popírá. To je také důvod, proč soud nemohl přihlížet jen k prostému plynutí doby a pravděpodobnému zahlazení odsouzení v Rakousku (trestní zachovalosti žalobce). Žalobci lze jistě přisvědčit, že odsouzený, jehož odsouzení bylo zahlazeno, není obecně povinen vůči zaměstnavateli (viz žalobcem citované rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2005/2014) a dalším odhalovat dřívější potrestání. Nicméně, pokud není relevantní jen aktuální „beztrestnost“ žalobce (čistý výpis z evidence rejstříku trestů), ale zkoumá se i faktická existence dřívějšího odsouzení, lze těžší připustit, aby žalobce uváděl žalované či soudu nepravdivé informace. Jeho pozice nadto nutně trpí rozporností, jelikož zároveň poukazuje na možné zahlazení odsouzení. Nejde přitom o situaci, že by žalobce při popírání existence odsouzení vycházel z jeho zahlazení: např. v podání soudu z 2. 5. 2023 nepochybně mířil i na to, že se objektivně nikdy žádného trestného činu nedopustil a záznam o svém odsouzení vysvětloval možným omylem rakouských orgánů (což dalece překračuje význam fikce neodsouzení v případě zahlazení).

102. Vývoj případu lze i nadále nejlépe charakterizovat prostřednictvím tzv. efektu sněhové koule, neboť k samotnému odsouzení se postupně „nabalují“ stále další okolnosti. Soud

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

musel vzít všechny tyto okolnosti v úvahu, ve svých podáních i při ústních jednáních na ně ostatně poukazovala rovněž žalovaná. Ve svém souhrnu přitom skutečně vyvolávají významné pochybnosti o naplnění podmínky bezúhonnosti, jak ji soud rozvedl výše, tj. o občanské, mravní a profesní zachovalosti žalobce – nezakládají dostatečnou důvěru, že žalobce bude čestně a svědomitě plnit povinnosti advokáta. Nejde jen o to, že by žalobce své odsouzení neoznámil, ale opakovaně jej zamlčel, v jednom případě v r. 2019 zcela vědomě a úmyslně, a činí tak nadále i v soudním řízení.

103. Soud přitom nepřehlíží ani další plynutí času od jeho prvního rozsudku a možné oslabování důvodů vylučujících bezúhonnost žalobce (sám tuto možnost ostatně dříve připustil a dovozuje to i judikatura NSS, viz rozsudek z 6. 12. 2024, č. j. 5 As 184/2024 - 38, bod 37). V tomto případě však pro zohlednění této okolnosti není prostor, neboť na podstatě toho, proč soud žalobce za bezúhonného nepovažoval (jeho postup vůči žalované i postoj v soudním řízení), se ani po více než dvou letech nic nezměnilo. Není proto rozhodné, že od odsouzení žalobce již uplynulo přibližně 8 let, jakkoli by jinak mohla být tato skutečnost jistě významná (v zohlednění případné nižší závažnosti spáchaného trestního činu z pohledu řádného výkonu advokacie pak soudu brání ta skutečnost, že žalobce žádné podklady k odsouzení v Rakousku nepředložil, ač jej soud na tuto možnost i připisem z 12. 8. 2025 výslovně upozornil).
104. Soud dodává, že ve svých úvahách nemohl úplně odhlédnout ani od skutečnosti, že žalovaná je stavovskou organizací, vykonávající zájmovou samosprávu (§ 40 odst. 2 zákona o advokacii). Každý zásah do vztahu mezi ní a advokáty nebo koncipienty je proto nutné poměřovat i optikou toho, že je to primárně ona, kdo nese odpovědnost za advokátní stav, jeho funkčnost i důvěryhodnost (srov. i bod 19 rozsudku NSS 6 As 275/2023).

III.D. K rozhodovací praxi žalované a jejímu přístupu k žalobci

105. Soud konečně setrvává na závěru, že na uvedeném nic nemění ani údajně nerovný přístup žalované k různým advokátům. Žalobce poukázal na dva případy advokátů K. (sp. zn. P 12/06) a T. (sp. zn. P 47/16), kteří nebyli žalovanou vyškrtnuti ze seznamu advokátů přesto, že se také dopustili trestné činnosti, a to i v souvislosti s výkonem advokacie (JUDr. K. byl odsouzen za vydírání klienta). Soud již dříve provedl k důkazu dvě rozhodnutí o nevyškrtnutí advokátů z 12. 7. 2006, sp. zn. P 12/06, resp. z 13. 2. 2017, sp. zn. P 47/16. Z prvního vyplývá, že žalovaná zohlednila několik zvláštních okolností případu, pro něž nepřistoupila k vyškrtnutí advokáta s jasným sdělením, že jinak by za takový trestný čin k vyškrtnutí přistoupila (zejména délku řízení, dobu 11 let, jež od spáchaní trestního činu uplynula, podání žádosti o milost samotným poškozeným apod.). Z rozhodnutí sp. zn. P 47/16 nejsou vůbec známy důvody rozhodnutí (neobsahuje odůvodnění), žalovaná k němu ani přes výzvu nebyla schopna nic blíže uvést, přičemž ani žalobce netvrdil, z jakých konkrétních důvodů má tento případ dokládat nerovný přístup žalované ve vztahu k němu.
106. Soud též dříve dokazoval kárným rozhodnutím z 24. 10. 2014, sp. zn. K 74/2014, a kárnými příkazy z 27. 9. 2012, sp. zn. K 59/2012, a z 25. 6. 2010, sp. zn. K 168/2009, jež se týkaly neoznámení trestního stíhání/odsouzení; nyní dokazování v dané souvislosti doplnil. V prvním případě byl advokát kárně potrestán za neoznámení podání obžaloby za trestný čin podvodu pokutou 10 000 Kč; z odůvodnění vyplývá, že advokát považoval trestní stíhání za nesmyslné a obžaloby byl zproštěn. Žalovaná na tuto argumentaci z hlediska viny nepřistoupila, zohlednila však, že advokát své pochybení uznal.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

107. Ve druhém případě (sp. zn. K 59/2012) šlo o neoznámení zahájení trestního stíhání pro trestné činy porušení povinností při správě cizího majetku a zpronevěry, z kárného příkazu bylo zřejmé, že bylo uděleno kárné opatření napomenutí. Z kárné žaloby v této věci, o níž soud dokazování doplnil, vyplývá, že za dostatečné advokát považoval sdělení ve svém vyjádření k jiné kárné žalobě, že na něj bylo podáno trestní oznámení (tato druhá kárná žaloba se měla týkat skutků, pro něž bylo posléze vedeno trestní stíhání). Lze se tedy domnívat, že kárný senát přihlédl právě ke skutečnosti, že ve věci bylo vedeno ještě jiné kárné řízení a v něm advokát oznámil alespoň podání trestního oznámení.
108. Třetí věc (sp. zn. K 168/2009) se pak týkala odsouzení za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky a neoznámení odsouzení za tento trestný čin; rovněž bylo uloženo kárné opatření napomenutí. Z doplnění dokazování (vyjádření advokátky z 9. 2. 2010) vyplývá, že mezi dnem spáchání skutku a vydáním trestního příkazu uplynulo 18 dní, tudíž dle advokátky krátká doba k podání oznámení, poté měla za to, že žalovaná informována byla. Celou věc označila za své osobní selhání.
109. Soud nadále nepovažuje tyto případy za srovnatelné s případem žalobce. Nelze z nich dovozovat nerovný přístup žalované a už vůbec ne ustálenou rozhodovací praxi žalované shovívavého přístupu k trestné činnosti advokátů obecně či neoznámení vedeného trestního stíhání či odsouzení zvláště. Nijak přitom nezpochybňuje, že žalovaná nemůže postupovat zcela arbitrárně; naopak, ke všem advokátům/žadatelům o zápis do seznamu advokátů ve srovnatelném postavení by měla přistupovat obdobně. Je ostatně vázána základními zásadami činnosti správních orgánů, mj. i § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého musí správní orgán dbát o to, „aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ Posledně zmíněný příkaz souvisí i s předvídatelností postupu správních orgánů, resp. orgánů veřejné moci obecně, a vyjadřuje klasickou maximu, podle níž by měly být shodné věci posuzovány shodně a rozdílné rozdílně. Uvedené samozřejmě akcentuje i judikatura Ústavního soudu (vč. např. žalobcem cit. nálezu z 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03).
110. Ochranu legitimního očekávání vzala za svou též judikatura NSS (rozsudek z 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004 - 83, č. 398/2004 Sb. NSS). Vázanost správního orgánu svou vlastní správní praxí jednoznačně dovedl rozšířený senát v usnesení z 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, podle kterého je správní praxí zakládající legitimní očekávání „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů“. Lze připustit, že z pohledu zásady legitimního očekávání může být relevantní nejen ustálená a dlouhodobá (tj. i opakovaná) rozhodovací praxe správního orgánu. Z rozsudku NSS z 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, vyplývá, že správní orgány jsou při rozhodování vždy povinny se zabývat všemi svými existujícími správními akty, jako jsou různá stanoviska, ale také rozhodnutí, jež obsahují odlišný právní názor, od kterého se chtějí odchýlit. Zdejší soud k tomu dodává, že se ovšem z povahy věci nejedná o vázanost ustálenou správní praxí ve smyslu výše uvedeného, pouze o požadavek reflexe jiných případů.
111. Tato východiska lze jistě *mutatis mutandis* přenést i na posuzování podmínek pro zápis do seznamu advokátů podle § 5 zákona o advokacii. Žalovaná musí klást na žadatele srovnatelné požadavky – konkrétně v případě podmínky bezúhonnosti nelze nutně vyloučit ani inspiraci rozhodováním žalované o vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Soud jinými slovy nerozporuje

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

premisu zrušujícího rozsudku (v bodu 29), že okolnosti podstatné pro posouzení bezúhonnosti žalatele a řešené v řízení o vyškrtnutí se mohou významně překrývat. Pokud v prvním rozsudku hovořil o tom, že tyto postupy nelze *zcela* srovnávat, měl především na mysli tu skutečnost, že žalovaná v řízení o vyškrtnutí z povahy věci vychází z toho, že posuzuje jednání již zapsaného advokáta a přihlíží tedy k tomu, zda je např. s ohledem na jeho dřívější působení vyškrtnutí skutečně odůvodněné. Nejen optikou závěru NSS je ovšem zřejmé, že tyto situace srovnatelné v obecné rovině jsou, zvláště, pokud žalobce dříve jako advokát působil.

112. To však nemění nic na skutečnosti, že žalobcem zmíněné 2 případy nevyškrtnutí ze seznamu advokátů, v jednom případě nadto starém téměř 20 let, nemohou založit jednotnou a ustálenou rozhodovací praxi při rozhodování o vyškrtnutí, potažmo při posuzování otázek relevantních z pohledu bezúhonnosti. Tato rozhodnutí nemohla žalobci založit legitimní očekávání ani samostatně. Rozhodnutí ve věci advokáta JUDr. K. je založeno na mimořádných okolnostech daného případu; nebýt jich, byl by nepochybně vyškrtnut. Druhé rozhodnutí pak neobsahuje odůvodnění, nicméně ani toto jediné rozhodnutí, jež bylo vydáno před téměř 10 lety, by nemohlo závěr soudu zvrátit. Z tvrzení žalobce se ani v obecnější rovině nepodává, že by individuální okolnosti případu měly být stejné či srovnatelné s případem žalobce, u něhož soud akcentoval právě i jeho postoj ke spáchané trestné činnosti a odsouzení (i kdyby proto trestná činnost JUDr. T. byla např. sama o sobě typově závažnější, než je tomu u žalobce, nelze z toho dovozovat pro nynější věc relevantní závěry o rozhodovací praxi žalované). Žalovaná ostatně jediným rozhodnutím (potenciálně přespříliš shovívavým) není vázána jako svou ustálenou rozhodovací praxí. Nyní může na možné ohrožení důvěry veřejnosti v řádný výkon advokacie nebo snížení důstojnosti a vážnosti advokátního stavu (a to i v kontextu posuzování podmínky bezúhonnosti) pohlížet přísněji, pokud svůj postup náležitě odůvodní a navíc podepře i dostatečně individualizovanými okolnostmi nynější věci.
113. Ve vztahu ke kárnému řízení (kárnému rozhodnutí a příkazům) soud nepopírá, že přinejmenším v těchto třech případech se může postup žalované jevit jako shovívavý. To ovšem ještě nedokládá širší shovívavý přístup žalované, pokud jde o hodnocení závažnosti porušování oznamovací povinnosti. Mimo tu skutečnost, že se jedná o pouhé tři případy, soud především zdůrazňuje, že ani v jednom případě žalovaná nezpochybnila vinu advokátů. Stanovení druhu či výše kárného opatření pak ovlivňuje řada okolností, jak soud uvedl v prvním rozsudku a nyní nemá důvod na tom nic měnit. Je zřejmé, že kárné opatření (ona shovívavost žalované) byla ovlivněna individuálními okolnostmi těchto věcí, jimž situace žalobce neodpovídá. Ve všech případech advokáti pochybení uznali a nijak nezpochybňovali vedení trestního řízení/odsouzení. Ve věci sp. zn. K 74/2014 žalovaná výslovně přihlédla k tomu, že advokát své pochybení uznal. Ve věci sp. zn. K 59/2012 již byla podána kárná žaloba pro skutky, pro něž se vedlo trestní řízení a advokát žalované oznámil podání trestního oznámení. Ve věci sp. zn. K 168/2009 soud poukazuje na vyjádření kárně obviněné advokátky, jejíž situaci jednoduše nepovažuje se srovnatelnou s přístupem a postojem žalobce. Ve vztahu ke všem třem případům pak soud dodává, že nadále setrvává i na závěru, že je kvalitativní rozdíl mezi „prostým“ neoznámením trestního stíhání a jeho zamlčením, resp. výslovným tvrzením žalobce, že se žádného jednání ohrožujícího důvěryhodnost ve výkon advokacie nedopustil (jinými slovy sváděním na omyl v osobě odsouzeného ze strany rakouských orgánů). Tento rozdíl spočívá jednoduše řečeno v tom, že neoznámení zahájení trestního stíhání/odsouzení je „toliko“ opomenutím zákonné (stavovské) povinnosti; nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

z toho dovozovat naprostou neúctu k advokátnímu stavu, popírání reality či využívání mezer nedokonalé právní úpravy. Oproti tomu stojí situace, kdy žalobce opakovaně žalované i soudu tvrdí, že se žádného trestného činu nikdy nedopustil. Vědomě tak nejpozději v čestném prohlášení z 3. 4. 2019 a také v podáních soudu uvádí nepravdu.

114. Soud tudíž - aniž hodnotí správnost postupu žalované v těchto věcech - uzavírá, že je zřejmé, že nerovný přístup žalované tyto podklady nutně nedokládají. Ani tato námitka proto není důvodná.
115. Pro pořádek pak soud dodává, že případ advokátky J. M. žalobce zmiňoval toliko v souvislosti s rozsudkem 4 As 7/2006, z něhož dovozoval, že nelze činit závěr o ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie (a tedy obdobně ani o absenci bezúhonnosti) pouze z konstatování o spáchání určité typové skutkové podstaty trestného činu. Tuto skutečnost však soud nijak nezpochybňoval (viz výše).
116. Konečně k námitce, že žalovaná vytýká žalobci jednání, jehož se měl dopustit před tím, než vůbec byl advokátem či dokonce advokátním koncipientem, žalovaná příhodně poukázala na rozsudek NSS 21 As 101/2025, bod 22. Z něj je zřejmé, že představenstvo žalované vyškrtlo advokáta za trestný čin spáchaný, když ještě nebyl advokátem. Tyto případy nepochybně nejsou srovnatelné, daný advokát byl odsouzen za zvlášť závažný zločin s rel. vysokým trestem odnětí svobody. Podstatný je odkaz žalované proto, že ukazuje, že žalovaná zohledňuje i jednání před vstupem do advokátního stavu. Žalobce přitom nepoukázal na případy, kdyby tomu tak nebylo.

IV. Závěr a náklady řízení

117. Soud s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že žalovaná nepochybila, pokud žalobci neumožnila složení slibu a odmítla jej zapsat do seznamu advokátů, přičemž tento závěr platí i ke dni vyhlášení tohoto rozsudku. Žalobci se nepodařilo prokázat, že splňuje podmínky zápisu podle § 5 odst. 1 zákona o advokacii, konkrétně podmínku bezúhonnosti, již žalovaná v řízení před soudem důvodně zpochybnila. Žaloba není důvodná, proto ji soud podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
118. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem (a to vč. případných nákladů v řízení před NSS). Žalobce v řízení jako celku úspěšný nebyl, žalované pak nad rámec její běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Pro pořádek soud dodává, že by jí nemohly vzniknout ani v případě, nechala-li by se, jakožto významná profesní organizace, zastoupit advokátem (takové náklady by nebyly účelné). Náhradu nákladů ostatně žalovaná nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Kasační stížnost je nepřipustná, směřuje-li proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno NSS; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. ledna 2026

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.